

Giới thiệu Ngủ Quên Dưới Giàn Thiên Lý

Truyện Ngủ Quên Dưới Giàn Thiên Lý là một truyện mới được gửi đến bạn đọc trên đọc truyện online, truyện là chuyện tình yêu với những vui buồn yêu thương lẫn lộn. Câu chuyện về tình yêu là truyện ngôn tình nhưng lại không quá nặng nề, được tác giả Minh Moon xây dựng đầy màu sắc và hấp dẫn, những lời tâm sự hết sức dễ thương hay là chút bộc bạch tâm tư khiến ta xao lòng.

Tình yêu phải hay không chính là cần đúng người đúng thời điểm mới có thể đi đến hồi kết toàn vẹn. Tình yêu có phải hay không sẽ khiến người ta rung rinh, khiến người ta cảm thấy rung động và yên bình nhất nơi con tim. Tận sâu trong lòng mỗi người đều có những câu hỏi này, đều hiểu được điều này, đều đôi lần trải nghiệm nhưng có hay không có thể thành hiện thực trong cuộc sống lệ thường.

Khi còn là một cậu bé, anh nhìn thấy cô, trái tim non nớt không hiểu sao khẽ rung lên. Cô chia cho anh một nửa cây kẹo, anh không dám ăn, nâng niu cất giữ như thể đó là một tín vật.

Khi là một người đàn ông trưởng thành, anh gặp lại cô. Trái tim đã chai sạn từ lâu bắt ngờ lại rung lên. Cô chia cho anh một nửa ổ bánh mì. Lần này anh ăn hết, không chừa lại một mẩu vụn.

Anh đã từng một lần ngủ quên dưới giàn thiên lý. Còn tình yêu của anh, chẳng biết có thức tỉnh đúng lúc hay không?

Truyện rồi đi đến đâu, tình yêu của anh sẽ thế nào, có hay chẳng bóng dáng dưới giàn thiên lý ấy luôn luôn tồn tại trong lòng anh. Liệu cái kết cho câu chuyện sẽ ra sao, mời bạn đón đọc truyện để cùng đồng hành với chuyện tình này và theo dõi những truyện khác cùng thể loại như: Âm Áp Như Xưa, Người Phụ Nữ Của Tổng Giám Đốc,...

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Quên Dưới Giàn Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Giang luân hỏi tôi:

- Tại sao lúc mày cười trông cũng như mèo? Đã thế lúc nào mày cũng cười.

Tôi trả lời:

- Mày cho tao xin địa chỉ của ông bác sĩ mổ mắt cận cho mày đi. Cuộc phẫu thuật này quá thành công rồi đấy, mày còn nhìn thấy cái mà tao không thấy.

Sau đó tôi cười phá lên, không nghe Giang luân lẩm bẩm ở phía sau:

- Con ranh, ông bác sĩ đó là bố tao mà.

Ngày hôm đó, chúng tôi càn quét một bàn đầy thức ăn trong quán sushi. Tôi là một đứa con gái thô tục. Tôi thích ăn đồ sống sít, thích thịt chó mắm tôm, nghiện ăn trứng vịt lộn và uống bia hơi vỉa hè... Tuy đồ ăn trong quán sushi cũng là sống sít nhưng gì thì gì, quán sushi vốn là quán sang, với lại tên món ăn cũng kêu, khách hàng lại toàn là những người giàu có lịch thiệp, thế nên vào đây ăn, vừa được thoải mái ăn gỏi sống, vừa không mang tiếng là thô tục.

Ăn xong, tôi ợ một cái rõ to. Giang luân cảm ngược hóa đơn giao về phía tôi, nói:

- Mày trả tiền đi. Hôm nay tao quên ví rồi.

- Yên tâm! Vô tư đi! Để tao thanh toán.

Tôi hào phóng dứt tay vào túi mò ví tiền. Nhưng hời ôi, ngăn túi... trống không. Không thể nào! Tôi tìm kỹ lại một lượt. Tôi tra tới tra lui muốn lòi con mắt, thậm chí dốc ngược cả túi lên mặt bàn nhưng trừ những giấy lộn, vỏ kẹo, bút chì gãy, chiếc khăn tay bốc mùi và một ít hạt hướng dương mốc meo rơi ra, chiếc ví tiền yêu quý chẳng thấy mặt mũi đâu.

Giang luân tròn mắt:

- Không có! Làm thế nào bây giờ?

- Không biết.

Tôi rất lười. Bao gồm cả suy nghĩ. Trong trường hợp có hai người, cứ để Giang lùn đứng ra giải quyết là hơn. Giang lùn vốn cũng chẳng trông mong gì ở tôi, bèn rút điện thoại ra cầu cứu khắp lượt hòng tìm người hào tâm mang tiền đến trả giùm. Nhưng khôn nổi vào cái giờ này chẳng ma nào rảnh rang mà phi thân mang mấy trăm nghìn đến cứu chúng tôi. Biết thế này thì đã không vào ăn sushi mà ra quán trứng vịt lộn quen ở vỉa hè rồi, có lẽ quên tiền cũng thả phanh ký sổ tiện lợi biết bao.

Nhìn Giang lùn rũ rượi ở phía đối diện, đột nhiên tôi khôn ra:

- He he... Còn có thể tín dụng ở trong túi áo khoác.

Giang lùn ném khăn lạnh vào mặt tôi, tức giận hét lên:

- Con dở người, sao nãy giờ không nói?

- He he... Có tiền đây rồi, hay là gọi thêm phần sashimi cá hồi mù tạt ra ăn rồi trả tiền luôn thế. Nãy giờ lo lắng làm tao lại thấy đói rồi.

Kết quả là chúng tôi cần quét thêm một lượt đồ nữa. Mù tạt cay làm tôi chảy nước mắt nước mũi giàn giụa. Mẹ nó chứ, cái giống gì cay đến thế là cùng.

Giang lùn gi thấm khăn ướt vào mặt tôi lau lau. Rồi bỗng nhiên, nó len lén thở dài.

Hóa đơn đã bị cộng dồn lên đến một triệu rưỡi. Thôi lâu lâu làm một quả ăn sang cũng bỏ công cày cuốc quần quật bên bàn làm việc một tháng trời. Tôi thân nhiên đưa thẻ cho nhân viên phục vụ. Một lát sau, cô gái xinh xắn đó mang thẻ lại chỗ tôi, nhẹ nhàng thông báo:

- Thẻ của quý khách đã hết hạn sử dụng cách đây một năm.

Ôi thôi, không phải thế chứ. Tôi cầm lại tấm thẻ, cười hi hi nói:

- Ôi ngại quá. Tôi lấy nhầm thẻ của chị gái. Thôi được, lát nữa chúng tôi thanh toán bằng tiền mặt.

Khi nhân viên đó rời đi, chúng tôi méo mặt, đành phải vừa giả vờ ngồi uống trà, vừa thì thào bàn tính. Đột nhiên, Giang lùn đứng bật dậy, co cẳng chạy ào ra ngoài. Này này, con khi kia, đừng nói là nhà người muốn bỏ trốn, để lại cô đây một mình ngồi chịu trận đấy nhé.

Tôi vội vội vàng vàng đưa tay ra tóm ống quần nó định ngăn lại, không nghĩ là gấp quá, thành ra “roẹt” một cái, chiếc quần hoa Mango chất vải mỏng manh như lụa của nó bị xé rách.

- Con ranh này, mày làm cái gì thế? – Giang lùn giận run lên, tím mặt quát tôi.

Tôi vẫn giữ chặt ống quần te tua của nó, gần giọng:

- Mày đừng hòng lừa tao lại một mình.

- Con xin mẹ - Nó chỉ ló đi lên lầu. – Con vừa nhìn thấy ông anh họ, con định chạy theo để mượn ít tiền.

Mặc kệ khách khứa trong quán mắt tròn mắt dẹt nhìn hai đứa chúng tôi như hai con hề, tôi thả tay ra, còn vuốt vuốt ống quần rách tươm của nó, giọng nịnh nọt:

- Hi hi... tao cứ tưởng...

Đúng lúc ấy, một giọng nói áp áp của nam giới vang lên:

- Giang, em đang làm gì đấy.

Tôi vội ngẩng đầu lên. Giang đã chắn ngay tầm mắt của tôi, đáp lời người kia.

- A, anh Tùng. Em đi ăn với bạn. Anh ra đây em nhờ chút chuyện.

Nó vừa xoay người, vừa kéo vừa đẩy ông anh họ yêu quý của nó ra một chỗ khuất với tầm nhìn của tôi. Đúng là con nhỏ độc ác, nó sợ tôi nhìn thấy anh ta thì sẽ làm mất của anh ta miếng thịt chắc. Hay ông anh nó là diễn viên điện ảnh nên nó muốn giấu? Không xong rồi, tò mò chết mất, tôi phải xem anh ta là ai mới được.

Tôi len lén đi theo hai người bọn họ. Nhưng khi khuôn mặt của ông anh họ Giang lùn hiện ra trước tầm mắt, tôi bủn rủn hết cả người. Tôi đã nhìn thấy khuôn – mặt – đó.

Khuôn mặt nam giới trông nét như tạc dưới ánh đèn của quầy thanh toán. Làn da trắng như da con gái, vàng trán rộng có một vài nếp nhăn nho nhỏ đáng yêu, sống mũi cương nghị, khóe môi gợi cảm hơi bĩu ra khi nghe người khác nói... những chi tiết ấy sao lại phảng phất nét quen thuộc đến thế. Điều hòa phả hơi lạnh đến tê tái, những vị khách hàng ồn ào, phục vụ đi lại dọn dẹp tấp nập... nhưng tôi chẳng nghe, chẳng thấy gì hết cả. Trước mắt tôi lúc này chỉ còn lại toàn là hình ảnh của anh.

Hết Chương 1.

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Quên Dưới Giàn Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Hai người bạn họ đã phát hiện ra tôi đứng ở đằng sau. Giang lùn tỏ ra lúng túng, nó chưa kịp phản ứng gì, tôi đã xông lên phía trước, nắm lấy bàn tay của người đàn ông lắc lắc để:

- Em chào anh. Em là Đỗ Quyên, bạn của Giang. Rất vui được gặp anh.

Người đối diện ngỡ ngàng, nhưng rất nhanh, anh nắm nhẹ bàn tay tôi, nhìn vào mắt tôi cười thân thiện:

- Chào em. Anh là anh họ của Giang. Anh tên là Tùng.

Có lẽ do lòng bàn tay của anh rất mềm mại, rất ấm, cũng có thể là do đã lâu rồi chưa có người khác giới nào nhìn thẳng vào mắt tôi khi nói chuyện như thế này, trái tim tôi như bị nện mạnh một cú, đau nhói.

Giang sốt ruột gỡ tay tôi ra, quay sang anh Tùng nói:

- Em cảm ơn anh đã thanh toán giúp bọn em. Bọn em đi trước đây ạ. Em chào anh!

- Được rồi, không có gì mà. Chào hai em!

Sau đó Giang lùn kéo tôi đi thẳng.

- O, khoan đã, - Tôi phản đối. - Tao còn chưa xin contact (liên lạc) của anh ấy.

- Contact cái gì mà contact. Mày tính lại đi cho tao nhờ. Anh ấy không phải là Tuấn Anh đâu. Thật đấy!

Tôi im bặt. Vì chuyện này mà chúng tôi giận nhau mất đầu hơn một tuần.

Sau cái hôm đi ăn ở quán sushi về, tôi lại mơ thấy Tuấn Anh, cậu bé mười lăm tuổi nhà kế bên lúc nào cũng dính lấy tôi và tôi lúc nào cũng dính lấy cậu như hình với bóng. Cậu bé có đôi mắt rất to, làn da trắng xanh, trông mong manh như một thiên thần nhưng bao giờ cũng muốn bảo vệ tôi dưới đôi cánh của mình. Cậu nằm trên băng ca của bệnh viện, tay vẫn nắm chặt tay tôi, đôi mắt to nhìn tôi đến ám ảnh, nói qua làn hơi yếu ớt:

- Đỗ Quyên, cậu đừng buông tay tớ ra nhé. Hãy nắm tay tớ, cho đến khi tớ tỉnh lại tớ sẽ được nhìn thấy cậu.

- Tớ hứa. Tớ hứa. Tớ hứa. - Tôi nói hùng hồn, nước mắt bắt đầu ứa ra, rơi đầy xuống má. Chúng lạnh như những giọt băng.

Tôi đã giữ lời hứa nắm chặt tay cậu ấy, người lớn lời ra thể nào cũng không buông. Thế nhưng, cậu ấy lại không chịu tỉnh lại. Mãi mãi cũng không tỉnh lại.

Tuổi mười lăm của tôi khi ấy giống như ngày tận thế, cuộc sống xung quanh tôi bắt đầu xoay tròn những vòng rệu rã của một chiếc bánh xe rỉ sét. Tôi cũng chẳng nhớ mình đã vượt qua nỗi đau điên cuồng và sự trống vắng vô vọng lúc đó như thế nào, chỉ là đến tận bây giờ, trong cơ thể tôi, trong tâm trí tôi vẫn luôn tồn tại một lỗ hổng. Lỗ hổng sâu hoắm khiến tôi hụt hẫng, khiến tôi cảm thấy mình khiếm khuyết đến hết thuốc chữa.

Giận nhau rồi lại làm lành. Tôi với Giang vốn là như thế. Hay đúng hơn, chỉ có Giang là đứa có thể dung túng cho cái tính điên khùng của tôi. Điều gây bất ngờ nhất là nó tự nhiên lại dâng lên một tấm card.

- Vũ Thanh Tùng, chức vụ kiến trúc sư trưởng công ty.. - Tôi lẩm nhẩm đọc.

- Đấy! Lần trước mày kêu chưa xin được cách thức liên lạc với anh họ tao. Bây giờ tao đăng tới tận miệng mày đấy.

- Tại sao? - Tôi thực sự ngạc nhiên, cứ nghĩ Giang không muốn cho tôi tiếp xúc với anh họ của nó.

- Tại vì... tao... nghĩ mày cần.

- Không cần! - Tôi đánh gãy lời nó, nhét trả lại tấm namecard vào lòng bàn tay Giang. - Mày nói đúng, anh họ mày là anh họ mày, không phải là cậu ấy.

Cuối năm, công việc của tôi cũng trở nên bận rộn hơn. Sếp lớn ngoắc ngoắc tôi:

- Cà Rốt à, trưa nay đi ăn với anh.

Mỗi khi không có ai ở xung quanh, Vương "đại ca" bao giờ cũng gọi tôi là Cà Rốt. Nhưng chỉ cần có bóng dáng của một người nào đó khác, anh ta lại giả vờ cao giọng:

- Cô Đỗ Quyên, những việc tôi nói cô làm nhớ hoàn thành sớm đấy nhé. Bây giờ thì cô có thể đi.

Vương đại ca chọn ăn trưa ở một nhà hàng Nam Bộ. Anh ta giàu nứt đố đổ vách nhưng ngồi vào bàn chỉ gọi đúng hai món: canh chua cá bông lau và rau luộc chấm kho quẹt. Thấy tôi chăm chăm gấp cà rốt ăn, anh hỏi:

- Không sợ lại bị vàng da nữa à?

- Có mỗi lần đó thôi mà anh cứ nhắc hoài, lại còn gọi em là Cà Rốt nữa chứ. Anh xem, trắng như trứng gà bóc thế này, cà rốt đâu mà cà rốt. - Tôi chìa cả tay khẳng khiu ra trước mặt Vương.

Anh chàng cười:

- Lần đó em làm anh hết hồn. Đúng ngày đi thi vòng chung kết giải cờ tướng các trường đại học thì da lại vàng ệch ra. Anh còn nghĩ hay bỏ mẹ, chẳng lẽ em là người ngoài hành tinh.

Vương đại ca quen tôi từ khi còn học đại học, lại cùng sinh hoạt trong CLB cờ tướng của trường nên hai anh em nói chuyện với nhau có phần tùy tiện. CLB cờ tướng khi đó chỉ lèo tèo dăm ba người, trong đó có mỗi Vương với tôi là siêng đến luyện tập nhất. Cuối xuân nóng nực, trong phòng đào tạo khoa Tài chính bé như cái mắt muối mà ngôn ngôn sô sách, nơi đặt nhờ cái bàn cờ tướng của CLB, anh ta vừa thờ khò khè vừa bảo tôi:

- Xin lỗi em nhưng anh nóng quá rồi.

Sau đó "roẹt" một cái, Vương đại ca lột cái áo phông đầm mồ hôi ra, tình bơ trong tư thế bán nude ngồi chống cằm tiếp tục suy tính các nước cờ hóc búa. Sau trận sống mái đó, tôi trở thành đại diện của trường đi tham dự giải Cờ tướng Trẻ các trường đại học. Khi vào mùa thi đấu, tôi bắt đầu mắc chứng nghiện ăn cà rốt. Sáng ăn, trưa ăn, tối ăn. Cà rốt thay cơm. Ăn còn hơn cả một con thỏ. Đến trận chung kết, da của tôi trở nên vàng như nghệ. Vừa ôm cái cúp vô địch ra, Vương đại ca liền kéo tôi đi thẳng đến phòng khám tư của bác ruột anh ta. Kết luận là do ăn quá nhiều cà rốt dẫn đến rối loạn sắc tố da, ông bác sĩ kê cho tôi một túi đầy thuốc, dặn không được ăn cà rốt nữa.

- Nghe nói ăn cà rốt thông minh nên em mới ăn. Anh thấy đó, lần ấy em chẳng giành cúp về cho trường ta là gì.

- Phải rồi, - Vương đại ca cười cười, đang cười đến mắt nhắm tít hết cả, đột nhiên lại đứng thẳng người lên, điềm đạm nói: - Ôi, trùng hợp quá!

- Chào anh Vương. - Một giọng nam trầm ấm phát ra ngay trên đỉnh đầu.

Tôi ngược lên nhìn, thấy quả là trùng hợp. Người vừa đến lại chính là người anh họ hôm trước của Giang Lùn.

Hết chương 2.

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Quên Dưới Giàn Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Anh hỏi:

- Tôi ngồi chung được không?

- Vâng, vâng, mời anh ngồi. - Vương đại ca xởi lởi đứng dậy kéo ghế.

Ngồi xuống chiếc ghế đối diện, Tùng mỉm cười nhìn tôi:

- Chào Đỗ Quyên, chúng ta lại gặp nhau.

Vương đại ca nghi ngờ:

- Hai người quen biết nhau sao?

Tôi gật khẽ đầu, cố rặn ra một nụ cười thay cho lời chào. Phục vụ mang thực đơn tới, người đối diện chọn vài món đơn giản rồi sau đó ngồi nói chuyện với Vương đại ca. Họ nói những chuyện gì chuyện gì tôi nghe không hiểu, đành cắm đầu vào ăn cơm, tay cầm đũa gấp lia lịa. Vừa thò đũa chưa kịp chạm vào miếng cà rốt luộc, Vương đại ca đã chặn lại:

- Ăn thứ khác đi, đừng ăn cà rốt nữa.

Tùng nhìn thấy hai đôi đũa đầu đầu với nhau, trên mặt thoáng nét khó hiểu. Vương đại ca giải thích:

- Trước đây cô ấy ăn nhiều cà rốt đến nỗi bị bệnh vàng da. Bây giờ phòng còn hơn tránh.

Ngồi điệu y như người lớn chăm con nít, không thêm chấp. Tôi làu bàu chứ không dám phản đối ra miệng, ngoan ngoãn chuyển hướng sang mấy quả đậu bắp. Nhưng cái giống rau quả này tròn như cá kèo, gấp mãi, gấp mãi mà không được. Bực mình rồi đấy, tôi bặm môi chọc mạnh đầu đũa xuống cái đĩa. “Tót” một cái, miếng đậu bắp luộc chết tiệt nhảy cái vèo lên mặt Thanh Tùng trước khi vô tư hạ cánh xuống mặt bàn. Ôi trời ă!

Tôi vội vã rút tờ giấy ăn, nhồm dầy lau lau mấy cái hạt đậu lầy nhầy dính trên mặt Tùng, rồi rút:

- Em xin lỗi, em xin lỗi...

Tùng đỡ lấy giấy ăn, miệng nói "Không sao đâu!". Khi đó, những ngón tay của anh vô tình chạm vào tay tôi và ánh mắt hai đứa giao nhau. Đôi mắt của người đối diện sáng lấp lánh, trong đó lại còn có cả nét dịu dàng, trù mến và cả thoáng yêu chiều. Tôi vội thả tay ra, bối rối ngồi xuống.

Vương đập nhẹ lòng bàn tay lên trán tôi:

- Đừng có nghịch ngợm nữa, Cà Rốt!

Tùng cười:

- Tôi không sao. - Sau đó hỏi: - Dường như hai người rất thân thiết?

Đến lượt Vương đại ca cười cười, giọng nham hiểm:

- Tôi với Cà Rốt thân nhau từ tận hồi học đại học cơ. Ngày nào anh em cũng gặp nhau. Anh tin không, đến độ tôi có thể cời trần ngồi chung một phòng với cô ấy luôn đấy!

Xạo quá! Anh ta chỉ cời áo có mỗi một lần tí thí với tôi trước giải Cờ Trê. Sau này, dù thời tiết có nóng nực đến cỡ nào, mồ hôi mồ kê đầm đìa nhưng tôi lại không thấy anh ta "cời" thêm một lần nào nữa. Tôi phản đối:

- Trước mặt người khác anh đừng có gọi em là Cà Rốt này, Cà Rốt nọ nữa.

Vương đáp:

- Được rồi, sau này anh sẽ gọi Cà Rốt khi chỉ có hai chúng ta thôi.

Hừ, thế còn tạm được. Tôi lại cắm mặt vào ăn, không để ý thấy đôi mắt của người mới đến đang dán tôi lại.

Kết thúc bữa trưa, chúng tôi chào tạm biệt nhau trước cửa nhà hàng. Trước khi lên xe, Tùng nhìn tôi, hỏi:

- Danh thiếp của Vương thì anh có rồi, còn em... Có thể cho anh xin một tấm danh thiếp được không?

Tôi lật đật mở túi lấy danh thiếp ra. Lúc đưa cho Tùng, anh giả vờ cúi xuống, ghé sát tai tôi, nói thầm:

- Anh đã nhờ Giang đưa tận tay em một tấm danh thiếp. Sau đó anh cứ chờ mãi, nhưng không thấy ai liên lạc với anh cả.

Khi Vương lại gần, anh đã đứng thẳng dậy, phẩy phẩy tấm danh thiếp trong tay, nhìn tôi với ánh mắt khó gọi tên. Tôi không hiểu ánh mắt ấy có ý nghĩa gì. Cũng không hiểu tại sao anh lại nhờ Giang đưa danh thiếp của anh cho tôi và còn... nếu như lời Tùng nói là đúng thì tại sao anh lại chờ tôi liên lạc với anh.

Đột nhiên, tôi cảm thấy rất hoang mang. Khuôn mặt anh nhắc tôi nhớ đến một người, người mà mỗi ngày, cho đến tận bây giờ, tôi vẫn phải nỗ lực từng chút từng chút một để quên đi.

Chiều thứ Sáu, một số di động lạ gọi điện cho tôi. Khi tôi bấm nút nhận, bên tai bất ngờ vang lên một giọng đàn ông, trầm ấm đến nỗi khiến cho đáy tim của tôi rung lên một nhịp.

- Chiều mai là thứ Bảy, anh có hai vé xem phim. Em có thể hỏi giúp cô Đỗ Quyên giúp anh là anh muốn tới đón cô ấy đi xem cùng, có được hay không?

Tôi bật cười. Xong rồi lại băn khoăn. Con người tôi như đang chia làm hai nửa. Một nửa lí trí kêu gào phản đối, rằng nhà người hãy tỉnh táo lại một chút. Trừ một vài đường nét trên khuôn mặt giống Tuấn Anh ra, anh ta là anh ta, chẳng liên quan gì tới cậu ấy cả. Nhưng một nửa còn lại thì thủ thủ rằng, có sao đâu, chỉ là một cuộc hẹn xem phim bình thường thôi mà.

Cuối cùng, cái nửa yếu đuối kia cũng chiến thắng. Khi tôi vừa gấp điện thoại lại, Vương đại ca từ bên ngoài bước vào phòng làm việc.

- Chiều mai tầm 5 giờ đi giao lưu cờ tướng với các bộ lão trên quận nhé! Nghe nói hội cờ bộ lão vừa mới xuất hiện một thành viên mới, người này từng đi du đấu giao hữu quốc tế. Anh đang ngứa tay. Anh em mình phải tới lĩnh giáo vài chiêu làm vốn chứ nhỉ!

Tôi đáp ứng:

- Chiều tối mai em... em có hẹn rồi. - Điều bộ như gà mắc tóc.

Giọng Vương nghiêm khắc như giọng giám thị:

- Hẹn? Hẹn hò á? Với ai thế? Ở đâu? Làm gì?

Thực ra, những câu hỏi của Vương rất chỉ là vô duyên và... vô lí. Bình thường thì ai hỏi bạn như vậy, bạn có thể hét vào mặt anh ta: Đi đâu, với ai, làm gì là quyền của tôi, không khiến anh chỗ mũi vào... Nhưng trường hợp của Vương đại ca thì lại khác. Từ hồi học đại học cho đến tận bây giờ, suốt mấy năm trời rông rã tôi làm nhân viên thực tập rồi đến làm cu li chính thức trong công ty của Vương đại ca, rất tự nhiên, tôi cứ cun cút phục tùng Vương một cách vô điều kiện.

Tôi lại đáp ứng khai:

- Anh Tùng rủ em đi... xem phim. Cái anh lần trước ăn com chung ấy!

Sau đó, tôi len lén nhìn Vương đại ca, thấp thỏm y như học trò nhìn thầy giám thị. Quả nhiên, mặt Vương đại ca sầm sì lại, miệng lầu bàu một câu không đầu không cuối:

- Nhẽ nào lại vậy... nhẽ nào lại vậy...

Tôi thử thương lượng:

- Hay mai anh đi chơi cờ một mình nhé?

Mặt Vương lúc này đã đen như cái đất nồi, hạ giọng cương quyết:

- Mai tôi cũng đi xem phim. Lâu rồi không xem bộ phim nào ra hồn. Đi xem phim thôi!

- ...

Hết chương 3

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Quên Dưới Giàn Thiên Lý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Cả rạp chiếu phim dường như đều chiếu tướng chăm chăm vào cái bộ ba kì dị chúng tôi đây: Hai người đàn ông mặt mũi nghiêm trọng, quần là áo lượt sơ vin bông cốt kẹp giữa một cô gái mặc quần jeans lửng rách te tua và áo ba lỗ. Vâng, tôi chính là cô gái xấu số đó. Còn gần nửa tiếng nữa mới đến suất chiếu, tôi đối không chịu nổi, đứng bật dậy từ hàng ghế chờ, nhìn hai kẻ ngoài hành tinh đi xem phim mà ăn mặc chẳng khác gì đi họp giao ban kia, hỏi:

- Em hơi đói, có ai ăn bánh mì kẹp thịt nướng không, em đi mua?

Hai cái đầu cùng gật gật. Tôi đi mua hai ổ bánh mì kẹp to khủng bố, đưa cho Vương đại ca một ổ, còn một ổ, tôi bẻ đôi, giữ một nửa, một nửa đưa cho Thanh Tùng. Vương đại ca vốn to con, sức ăn gấp mấy lần người bình thường. Còn Thanh Tùng, tôi thấy lần trước ăn trưa chung, anh ăn cũng không nhiều lắm thế nên tôi chỉ mua hai ổ cho đỡ phí.

Thế nhưng biểu cảm của Tùng khi nhận nửa ổ bánh mì lại khiến tôi chột dạ. Anh bần thần mất một lúc, lại có vẻ gì mất mát lớn lao lắm kìa. Tôi thầm nghĩ, thôi chết rồi, hay là anh ấy cho rằng tôi đối xử không công bằng, không mua cho anh ấy trọn vẹn một ổ bánh mì? Xin lỗi anh, tôi cũng chỉ xuất phát từ quan sát thực tế và thực hành tiết kiệm thôi mà.

Đánh chén no nê xong thì cũng đến giờ chiếu phim. Bộ ba kì quái chen theo dòng người toàn các đôi tình nhân tiến vào trong rạp. Rạp chiếu phim tối om om. Máy lạnh bốn phía phả hơi mát rượi. Căng da bụng thì chùng ra mắt, hướng chỉ trura nay tôi không ngủ trura, thế là hai mí mắt cứ riu lại, rồi ngủ biến đi mất. Trước khi thực sự lịm đi, tôi có ý thức rằng hình như đầu tôi nghiêng qua bên trái, dựa vào bờ vai của Tùng.

Nhưng đến khi tỉnh dậy, cả người tôi lại đang nằm gọn trong vòng tay của Vương đại ca. Ở ghế bên cạnh, Thanh Tùng đang nghiêng người về phía trước, cầm tựa vào lòng bàn tay, ánh mắt nhìn đắm đắm lên màn ảnh. Tôi liếm môi, bồng rỏi ngồi thẳng dậy, rồi cũng bắt chước người ta chống tay vào cằm, vừa len lén cạy gì mắt vừa nhìn lên màn hình. Bộ phim có lẽ đang dần đến hồi kết. Một đôi trai gái xinh đẹp đang trao cho nhau nụ hôn ngọt ngào bên bờ biển. Tôi chợt nhận ra, buổi chiều hôm nay thật là điên. Tôi đúng là điên khi đồng ý đi xem một bộ phim tình cảm lãng nhách cùng với hai người đàn ông này.

Hết phim, Vương đại ca rủ cả hội đi ăn tối nhưng tôi đã tìm cơ chạy biến.

Sau ngày hôm đó, thi thoảng Tùng lại nhắn tin hoặc gọi điện cho tôi. Cũng chẳng có gì nhiều, chỉ đôi ba câu hỏi thăm vu vơ, rồi phần lớn thời gian anh kể một chút về bản thân mình và công việc hiện tại anh đang làm. Vì dụ như anh đang tham gia dự án thiết kế một khu dân cư ven biển. Hoặc mấy ngày nay anh phải đi công tác ở một nơi lạnh thấu xương... Từng chút, từng chút một, tôi cảm thấy anh đang dần trở thành một người bạn. Cuộc sống buồn tẻ nhợt nhạt của tôi giống như có thêm một màu sắc mới, có lẽ chỉ như một bông hoa nhỏ bé đột nhiên mọc lên từ khe đá sa mạc nhưng ít ra, nhờ đó mà người ta nhìn thấy chút sự sống.

Trong lúc đó, Vương đại ca đột nhiên trở nên bận rộn. Lẽ dĩ nhiên, anh vẫn luôn rất bận rộn, nhưng bận đến mức cả tuần cũng không thấy mặt như thế này là việc chưa từng xảy ra trước đây. Các nhân viên trong công ty kháo nhau Vương đại ca chuẩn bị cưới vợ.

- Em tình cờ nghe được sếp nói chuyện điện thoại, cái gì mà chuẩn bị đặt chỗ nhà hàng để hai bên gia đình gặp mặt. Thế thì chẳng phải là ra mắt, hay ăn hỏi, tóm lại là liên quan đến cưới cheo còn gì! – Tuấn Vẹo – thư ký văn phòng khoe.

Mọi người gật gù cho là phải. Tại tôi cũng đóng lên nghe ngóng. Vương đại ca ghé góm thật, im im im chuồn đi lấy vợ rồi đấy. Mà cũng phải, anh đã hai bảy, hai tám tuổi rồi còn gì. Cơ ngơi làm ăn lại ngon lành, tướng tá cũng ô kê, cứ FA mãi mới là chuyện lạ. Chuyện yêu đương, gái gú của Vương từ trước đến giờ tôi nào có quan tâm, thấy anh ta lỏng bông lang bang suốt này rồi tôi chạy chỗ nọ, chơi chỗ kia, hóa ra đằng sau đó, người ta ai cũng có cuộc sống riêng của mình. Tôi chép miệng, nghĩ bụng không biết sau khi lấy vợ, Vương đại ca có còn chơi cờ tướng với tôi được nữa hay không.

Đấy, nhắc đến chuyện cưới cheo! Mẹ tôi đang yên đang lành thì dạo gần đây lại đem cái chuyện tôi không có bạn trai ra nói.

- Con xem, mấy đứa con gái bằng tuổi con chúng nó cưới hết cả rồi. Con cô Thi nhà ở bên kia đường kém con những hai tuổi thế mà cũng đã làm lễ đính hôn rồi đấy.

- Mẹ này! Thời đại bây giờ là thời đại nào rồi mà mẹ còn so sánh chuyện chồng con như thế. Con không thích lấy chồng đâu.

Nói qua nói lại một hồi thành ra chẳng khác gì hai mẹ con cãi nhau. Có lẽ do tức quá, mẹ tôi mắng:

- Con xem, một đứa vừa cứng đầu vừa điên khùng như con mà không muốn lấy chồng thì chẳng lẽ lại muốn làm bà tổ cô ở cái nhà này à.

Thế là tôi khóc òa lên.

Bố tôi can thiệp:

- Mẹ nó à, đã biết tính nó như thế rồi mà còn... Thôi con nín đi, chồng con thì cứ từ từ rồi tính!

Mẹ tôi vẫn chưa nguôi:

- Mấy năm nay nuông chiều nó quá mới càng ngày càng trái tính trái nết như thế! Ôi, khổ cái thân tôi...

Khi Tùng gọi đến, giọng tôi vẫn còn nghèn nghẹt vì khóc nhiều. Anh hỏi:

- Thế có muốn ra ngoài đi dạo một chút không? Hay ăn kem chẳng hạn.

Tôi đang giữ một bụng tức giận chỉ muốn bỏ nhà ra đi, nghe thấy có người rủ thế là bèn đứng dậy:

- Đi!

Chúng tôi hẹn nhau ở chỗ hồ Con Rùa. Mua hai cây kem dừa khoai môn, ngồi trên ghế đá cạnh hồ hóng gió, vừa mút kem vừa thông thả ngắm những đôi tình nhân tay trong tay trao nhau ánh mắt hoặc nụ hôn tình tứ mặc kệ dòng xe cộ ngược xuôi hay về khinh bỉ từ các bác trung niên béo tròn béo trực đang đi bộ thể dục trên đường, tôi ngạc nhiên nhủ thăm dạo này thanh niên nước ta rõ là tiến bộ ghê gớm. Ai bảo dân Việt Nam đi tiểu công khai còn hôn hít thì giấu giếm, chặc chặc là họ chưa từng đi qua cái vòng xoay hồ Con Rùa này.

Đang suy nghĩ vu vơ, đột nhiên quay sang, tôi thấy Thanh Tùng đang chăm chăm nhìn lên mặt mình. Ánh mắt anh thiêu đốt trên đôi môi tôi, gương mặt từ từ kè sát, kè sát... Trong một khoảnh khắc, tôi có ý nghĩ anh ấy muốn hôn mình. Bằng một phản ứng bản năng, tôi nhắm mắt lại, trong lòng không hiểu sao lại có chút chờ mong.

Hết chương 4

Chương 5

Chờ một lát, cảm thấy phản ứng của bản thân mình không đúng, tôi định mở mắt ra nhưng chính lúc ấy, một nụ hôn nhẹ nhàng đặt lên đôi môi. Vị kem mát lạnh. Đôi môi lại ấm nóng. Nụ hôn đầu đời nhẹ như cú chạm của một chiếc lông vũ, với những cảm giác nóng lạnh trái dấu, hơi tê tê, hơi ngứa ngứa... Tôi giống như con đĩa giấm phải hồ vôi, giật bắn người đẩy Tùng ra, cầm que kem nhỏ nước tong tong lên mút chùn chụt, cười ngốc nghếch:

- Ha ha... Ngọt quá! Ngọt thật!

Người ngồi bên cạnh cũng bật cười:

- Đúng là rất ngọt!

Con tức giận mang theo từ nhà giống như que kem từ từ bị mút đến sạch sẽ chỉ còn trơ lại cái que gỗ. Một cơn gió lao xao ủa vào trong lòng thành phố. Hình như, mùa hè đã đến thật rồi!

Mẹ lục tủ quần áo loạn xà bần của tôi, chép miệng:

- Rõ khổ, con gái con lười mà nhìn cái tủ đồ đến nản. Cái gì thế này? Trông còn kinh khủng hơn cái giẻ lau nhà? Lại còn thể loại gì thế này?...

Sau một tràng các câu hỏi, mẹ lôi tôi ra tiệm thời trang gần nhà. Mắt cả tiếng đồng hồ trung cầu dân ý với cô Ba Bé chủ tiệm, rốt cuộc mẹ cũng chọn mua cho tôi một chiếc váy trắng kiểu dáng đơn điệu dài đến đầu gối. Chẳng biết mẹ lấy lại từ đâu cảm hứng sấm đỏ, vốn đã bị chôn vùi từ thời tiền sử nào đó bởi những thứ váy vùng rườm rà này, tôi chỉ mặc đôi lần rồi lại trở về phong cách "giẻ rách" quen thuộc. Mua xong váy, mẹ tôi trông tươi tỉnh hơn được một chút, rừ:

- Mẹ con mình đi gọi đầu đi.

Gọi xong lại rừ tôi sửa móng tay móng chân, đắp mặt nạ này nọ. Thấy mẹ vui, tôi cũng hòa theo. Mấy cô nhân viên trong tiệm mồm miệng đỡ chân tay, cứ khen mẹ tôi trông trẻ, nhìn hai mẹ con giống hệt hai chị em. Thực ra, xung quanh mắt mẹ đã hằn rõ những vết chân chim rồi. Tôi nhìn mà không khỏi xót xa, nhận ra mình đã quá vô tâm, chẳng chăm sóc, thủ thi bên mẹ được như những đứa con gái khác.

Buổi tối, cả nhà ra ngoài ăn cơm. Việc đi mua sắm ban chiều đã lạ lùng lắm rồi, thế nhưng cái vụ một nhà ba người dung dăng dung dẻ tới cái nhà hàng Vĩ sang trọng này mới là cụ cố của lạ lùng. Đã thế, bữa tối lại còn được đặt chỗ trước trong phòng riêng nữa chứ. Tôi vốn ôm một bụng nghi ngờ, bèn giả vờ đi toa-lét nhưng thực ra là đứng rình ở trước cửa nghe lén ba mẹ tôi nói chuyện. Giọng mẹ tôi sốt ruột:

- Sao gia đình nhà bên đó vẫn chưa tới nhỉ?

Tiếng ba tôi trả lời:

- Không phải họ đi trễ mà là do bà đến quá sớm.

Tiếng mẹ tôi vặc lại:

- Dù sao cũng là bên đằng trai. Mở lời muốn tới xem mắt con gái nhà người ta thì cũng phải bày tỏ chút lòng thành chứ.

Thế là rõ rồi! Bữa tiệc này chính xác là tiệc "bán con" của mẹ tôi. Không một tiếng động, tôi lanh lẹ đào tẩu, chẳng ngờ ra đến cổng nhà hàng lại gặp phải Vương đại ca. Tôi sốt ruột kéo tay anh:

- May quá! Nhanh nhanh... Em phải đi trốn khẩn cấp đây! Anh có xe không, nhanh chở em đi đi.

- Em... - Vương muốn nói gì đó. Nhưng tôi như con chuột sắp bị bẫy đến nơi, rồi rít giọng:

- Ba mẹ em bắt em đi xem mắt. Em đến chết mất. Anh chở em đi đi, nhanh lên, nhanh lên...

Vương bất đắc dĩ chở tôi đi. Hẳn là bất đắc dĩ rồi, vì mặt anh trông ỉu xìu như cái bánh bao chiều nhúng nước. Chúng tôi tấp vô quán nhậu, uống bia hơi và gặm chân gà nướng.

- Tại sao em lại trốn xem mắt?

Đang lúng búng lừa xương gà thì Vương hỏi. Tôi vừa nhai vừa hỏi lại:

- Tại sao em lại phải xem mắt?
- Vì biết đâu đó là chàng trai tốt, chàng trai dành cho em chẳng hạn.
- Cái gì? Hô hô hô. - Tôi biểu cảm như thể đang nghe truyện cười! - Không đời nào. Em ghét anh ta.
- Nhưng em chưa gặp, làm sao mà biết được?
- Không cần gặp cũng biết đó chắc chắn là một người đàn ông xấu xa.
- Nhưng em đâu trốn mãi được. Đẳng nào em chẳng phải lấy chồng.
- Có lấy chồng em cũng không lấy anh ta. Bây giờ và mãi mãi. Never means never and forever!

Tôi hùng hồn kết luận, sau đó cầm cốc bia lên tu ừng ực. Chân gà bia hơi, khá khen cho bậc anh hùng nào sáng tạo ra cặp bài trùng này. Thật hết xảy!

Tôi thỏa mãn xoa xoa bụng. Trong khi Vương đại ca chẳng động đến miếng nào, mặt xám ngoét như bị trúng gió.

Sau vụ xem mắt bất thành, mẹ tôi uất ức đến độ không thèm nhìn mặt tôi lấy một cái. Suốt một tuần ghê lạnh, chưa kịp xoa dịu quý bà trung niên thù dai thì tôi phải xách vali đi công tác với Vương đại ca. Chuyến này đi đâu đâu thiếp gì đó quan trọng lắm nào có đến lượt tôi, nhiệm vụ của tôi chủ yếu là làm chân cu li bị sai những việc vặt vãnh. Sau khi xuống máy bay, chúng tôi được chở đến một căn resort đẹp như mơ có tầm nhìn hướng ra biển. Tôi chưa từng được ở resort nên thích chí lắm, cứ nhảy nhót tung tăng chỗ này một tí, chỗ kia một tí. Đến khi thấy Vương thân nhiên cầm hành lý bước theo vào trong phòng, tôi mới sực nhớ, tôi khùng chứ tôi đâu có ngu:

- Ế, nam nữ thụ bất thân. Mặc dù anh là đại ca của em nhưng không có nghĩa là chúng ta có thể ở chung phòng.

Nghe tôi nói xong, đột nhiên, Vương đại ca hiền lành biến thành một con sói. Anh ném va li sang một bên, gương mặt cười tà ác, thân hình to lớn từ từ di chuyển, dồn tôi ngã ngồi lên giường. Sau đó anh cúi xuống, nâng cầm tôi lên, ngón tay cái xoa xoa:

- Cô nương Cà Rốt à, tôi với cô bây giờ, chỉ có tôi biết cô biết, trời biết đất biết. Cô có kêu cũng không ai đến cứu đâu.

Cái tên biến thái này! Tôi bất ngờ đến nỗi khớp hàm cứng ngắc, không thể phản ứng lại.

Hết chương 5

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Quên Dưới Giàn Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Vương đại ca cười ha hả, đứng thẳng dậy:

- Mèn ơi, anh đùa thôi mà. Anh ở căn bên cạnh nhưng không biết đặt chỗ trực trực sao đó mà giờ khách vẫn chưa trả phòng. Em không cho anh nghỉ tạm ở đây, chẳng lẽ bắt anh ra quây lể tân ngồi đợi về lên à?

Thì ra là thế. Rì sột rì siết gì mà cũng làm ăn ầm ớ thế không biết. Thôi đành vậy, dù sao trong phòng cũng có hai cái giường.

Vương nghe một cú điện thoại, dặn tôi ở lại nghỉ ngơi, sau đó anh đi ra ngoài. Còn lại một mình, tôi chui tọt lên chiếc giường chần nệm trắng tinh đánh một giấc. Lúc tỉnh dậy thấy chân tóc hơi ẩm liền lấy đồ đi tắm rửa. Vùng này khí hậu có mát hơn chỗ tôi ở nhưng độ ẩm lại thấp khiến da dễ cứ rịn rịn khó chịu, tôi quần khăn tắm một cách lỏng lẻo rồi ra ngoài kiểm lọ sữa dưỡng thể. Đang hào hứng gác chân lên giường theo tư thế tiêu chuẩn để bôi bôi trát trát, đột nhiên, cửa phòng bật mở. Vương đại ca lù lù xuất hiện ở ngưỡng cửa, tròn mắt nhìn tôi như thể trông thấy một UFO. Anh ta nuốt nước bọt đánh "lực" một cái, kinh hãi chỉ tay, tổ cáo với giọng khô rang:

- Phòng có hai người mà sao không có ý có tứ chút nào thế hả. Con gái gì mà...

Tôi vốn đang xấu hổ nhưng thấy anh nói thế lại chuyển sang tức, trước khi chui tọt vào trong nhà tắm còn cố túm khăn vặc lại một câu:

- Kêu người ta ý tứ mà trước đây anh còn cời trần đây, em có nói gì đâu. Hứ, vậy cứ coi như là hòa đi!

Lúc quần áo chỉnh tề đi ra thấy Vương đại ca đã tu hết hai chai nước "with compliment" mà resort phát cho, không để thừa phần tôi hóp nào.

Sau khi ra ngoài ăn một bữa tối hoành tráng về, vấn đề nan giải bất ngờ xuất hiện: resort vẫn không có phòng cho Vương. Mèn đét ơi! Dân Việt Nam ta cũng giàu thật đó chứ, không phải là ngày cuối tuần mà khu nghỉ dưỡng vẫn kín đặc khách thế này cơ mà!

Vương đại ca ôm đồng vali, nhìn tôi với vẻ bất đắc dĩ:

- Nếu em thấy không ổn thì tối nay anh sẽ ngủ ở mấy cái võng mắc ngoài vườn dừa.

Ồ, ngủ ở vườn dừa á? Tôi tròn tròn mắt. Híc, ngủ ở đó chắc là mát lắm nhưng kế ngay vườn dừa của resort là bãi biển, nhờ sóng đánh tới nơi thì nguy. Đi chung với lãnh đạo công ty mà về một mình thì tội này tôi gánh không nổi. Tôi gợi ý:

- Hay anh đặt phòng ở resort hoặc khách sạn khác đi!

- Không còn phòng trống đâu. Mùa này khách đông lắm! Thôi, cứ để anh ra vườn dừa cho rồi.

Nói xong, thất thểu xách vali đi. Tôi rùng mình tưởng tượng ra cảnh bị tất cả các nhân viên xúm vào chỉ trích vì nổi đẽ sắp bị sóng cuốn đi mất, bèn cuống lên nói:

- Hay anh cứ ngủ lại đây đi. Dù sao cũng có hai giường mà.

Vương dừng khựng ngay lại:

- Nhưng mà...

- Nhưng mà sao?

- Em có bị mộng du không? Có đột nhiên xông lên giường anh không? Có nói mớ trong lúc ngủ không? Có ngứa không?

Tôi thành thật trả lời:

- Em không bị mộng du, tất nhiên sẽ không tự nhiên xông lên giường của anh. Mẹ em nói hồi bé em cũng hay nói mớ nhưng chắc giờ thì hết rồi. Khi nào bị ngứa mũi thì em cũng có ngứa, mà chút chút à, anh yên tâm, hôm nay sẽ không ngứa đâu.

Thế là, tối hôm đó, tôi và Vương đại ca cùng chia sẻ một căn phòng.

Mặc dù anh em chơi với nhau đã lâu và tính tôi cũng không hay so đo, nhưng mà nam nữ bỗng nhiên bị nhét chung một chỗ thế này chắc chắn không thể nào cảm thấy thoải mái được. Tôi xoay tới, xoay lui mãi mà vẫn cứ thao thức, không tài nào vỗ giấc nổi. Vương đại ca cuộn chân lên đến tận cổ, thò mỗi cái đầu ra ngoài trông không khác gì một con nhộng khổng lồ.

- Khó ngủ à? – Anh hỏi.

- Vâng, chắc lạ giường. – Tôi thì thầm đáp. Trong đêm tối thanh vắng, giọng nói thầm cũng được khuếch đại lên nghe rõ mồn một.

- Vậy thì nói chuyện chút nhé!

- Chuyện gì?

- Chuyện hồi nhỏ đi!

Vương đại ca khụt khịt mũi, bắt đầu kể:

- Hồi học lớp 4, anh với mẹ vẫn ở huyện Cù Nèo còn bố anh thì lại nhận công tác ở thành phố, lâu lâu mới về nhà một lần.

Anh thích nhất khi mùa hè đến, nghe tiếng xe bình bịch vắng từ đầu làng là biết ngay bố về. Hồi ấy cả làng chỉ có mỗi mình bố anh có xe bình bịch thôi, oách lắm. Sau đó, anh được theo bố lên nhà bác ở thành phố chơi. Ở giữa khu phố nhà bác anh có một cái trạm dân phòng cực to, trước trạm trồng một giàn thiên lý, cũng cực to. Buổi trưa, anh và chị họ thường trốn ngủ để chạy ra đây, tụ tập với những đứa trẻ con khác trong khu phố, chơi đủ thứ trò chơi trên trời dưới đất. Hồi đấy thịnh hành nhất là trò "Tèn tèn ăn cứt gà đen". Em có biết trò đấy không? Hồi bé em có chơi không? Ừ, trò đấy vui nhì! Ngày nào cũng chơi mãi mà không biết chán. Anh quen hết mấy đứa trong khu phố, đến bây giờ vẫn nhớ rõ mặt từng thằng. Có một thằng tên là Quý cận này, nhà nó cũng khá khá nhưng không hiểu sao lại hay mặc quần thùng đít. Chỉ có điều nó không bao giờ nhận là nó mặc quần thùng đít, mà bảo đó là quần tivi. Có một thằng biệt danh là Lười Tím, vì nó có sở thích ngâm ngòi bút, loại bút mực Hồng Hà ngòi lá lúa học sinh ngày xưa dùng ấy. Nó cười một cái thì lộ ra cái lưỡi tím lịm loang lổ, nghĩ hè rồi mà vẫn chưa phai mực. Còn một thằng anh rất quý, da nó trắng như da con gái ấy, lại hiền và tốt tính nhưng nhìn có vẻ yếu ớt. Anh nhớ có lần thấy nó cầm một cây kẹo nhìn lạ ời là lạ, anh chưa thấy bao giờ. Ở Việt Nam chắc không có loại kẹo đấy. Anh thèm quá, cứ nhìn chăm chăm vào cây kẹo trên tay nó rồi nuốt nước bọt ừng ực, nhưng mà ngại không dám mở miệng xin ăn. Thế rồi chắc nó biết anh thèm nên nó đưa luôn cả cây kẹo cho anh, bảo có một người bạn cho nó nhưng nó không thích ăn kẹo, anh thích thì cứ cầm lấy mà ăn. Mèn ơi, chưa bao giờ anh ăn một cây kẹo nào to và ngon như thế! Ngày, này... em ngủ rồi đấy à? Cà Rốt ơi...

Một đêm "chung đụng" như thế rồi cũng qua đi. Giấc ngủ đến cũng không tệ lắm, thậm chí là còn có vẻ ngon giấc.

Buổi sáng thức dậy, tôi và Vương đại ca oản tù tì để chia lượt dùng phòng tắm, sau đó rồng rắn đi ăn buffet sáng. Không nghĩ lại gặp Tùng đang đứng trước cửa nhà hàng, hai tay đứt túi quần, dáng vẻ nhàn nhã, thành thoi nhưng ánh mắt anh nhìn tôi lại có vẻ trách móc với hàm ý sâu xa.

Hết chương 6

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Quên Dưới Giàn Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Thế này có thể coi là tình cờ được không nhỉ?

Từ nụ hôn phớt đầy bất ngờ ở hồ Con Rùa, tôi luôn tránh không nghe điện thoại, cũng không đọc tin nhắn của Tùng, càng không nghĩ là lại gặp anh ở chỗ này. Hóa ra, công ty của Tùng cũng tham gia đấu thầu, trở thành đối thủ trực tiếp của Vương đại ca. Có lẽ vì vậy mà Vương đại ca tỏ ra rất khách sáo, không còn đáng vẻ vốn dĩ lịch sự như lúc trước nữa, lúc vào trong phòng ăn hai bên cũng tránh không ngồi chung bàn. Tôi với cương vị là cu li của Vương, tất nhiên trên lý thuyết là phải theo phe của đại ca rồi.

Lúc bung đĩa đi lấy trái cây, Tùng chặn đường tôi:

- Tại sao em lại tránh mặt anh? - Anh hỏi thẳng vấn đề với giọng trầm buồn. Không hiểu sao, tôi cảm thấy nhói lòng khi nghe anh hỏi như vậy. Mặt khác, tôi lại không lý giải được hành động trốn tránh của mình đối với anh. Có lẽ tôi sợ! Phàm những việc liên quan đến tình cảm nam nữ, tôi giống như một con gà mờ, không biết mình phải làm gì, phải phản ứng như thế nào. Trốn tránh có lẽ là bản năng của giống gà.

- Em không... - Tôi lúng búng.

- Đổ Quyên, anh hy vọng em cho anh cơ hội để được đến gần em hơn.

Vương đại ca đã đứng sau lưng từ bao giờ, cầm cái đĩa trên tay tôi đặt sang một bên, nói với giọng dịu dàng:

- Em về phòng lấy cho anh cặp tài liệu. À quên, còn cả chiếc áo vest sáng nay anh đặt trên giường em nữa, nhé!

Tôi chưa được ăn trái cây tráng miệng, nhưng làm thân cu li cũng chẳng thể đòi hỏi nhiều, vội vàng chạy đi. Đi được nửa đường mới nhớ ra là mình quên thẻ phòng, quay lại lấy thì thấy Vương đại ca và Tùng vẫn đứng với nhau ở nguyên chỗ cũ, trông sắc mặt cả hai đều có phần gay gắt.

- Đây không chỉ là cạnh tranh giữa hai công ty nữa mà chính là cuộc đua giữa tôi và anh. Tôi nghĩ người chiến thắng là người có đủ tư cách hơn người kia. Và tôi chắc chắn rằng anh sẽ là người phải nếm mùi thất bại trong cuộc đua này. - Tùng nói.

Vương cười khẩy:

- Tôi biết anh là người tự tin. Nhưng làm người mà tự tin quá thì cũng gay đấy. Được thôi, đua thì đua. Cuộc đua giữa hai thằng đàn ông này, để xem ai đủ tư cách hơn ai.

- Chúng ta không phải là trẻ con, nói lời phải giữ lấy lời. Người nào thua phải tâm phục khẩu phục, hy vọng đến lúc đó anh đừng nuốt lời mà đi làm những trò ngớ ngẩn kia nữa, giống như bịa chuyện hết phòng này nợ chẳng hạn!

Khí thế của Thanh Tùng như nước lũ tràn đê. Trái lại, Vương đại ca tỏ vẻ ung dung:

- Khi nào được đã rồi hãy bàn. Anh nói những lời này e là quá sớm! Quá sớm rồi đấy! Ha ha...

Trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết! Tôi không dám xó rớ lại gần, đành cầm thẻ phòng, che mặt linh ra ngoài.

Tuy nhiên, không thể chối cãi vụ đấu thầu lần này thực sự có ý nghĩa vô cùng quan trọng với công ty. Sau khi đi công tác về, Vương đắm chiêu hân, vàng trân rộ lúc nào cũng nhắn tí lại, tính tình trở nên cáu bẳn, khó nuông chiều. Đám thư ký, ngay cả trợ lý ruột cũng sợ tái mặt, ký tá gì đều đùn đẩy đưa tài liệu cho tôi.

- Lại đây! - Anh thấy tôi ôm một chồng bìa trình ký nặng trình trịch vào, vẫy tay.

Tôi lại gần, đặt đám giấy má đó lên trên bàn, nhìn trông mắt đỏ vằn đỏ vện do thiếu ngủ của anh, bất giác thấy xót xa trong lòng.

- Vụ đấu thầu này quan trọng lắm à? - Tôi ước mồi hỏi.

- Em có biết mát xa đầu không? - Anh không trả lời mà lại yêu cầu tôi bóp đầu.

Tôi không rành rẽ ngôn ngữ này lắm, nhưng bắt chước làm mấy động tác của các cô trong tiệm gội đầu, trông qua thì cũng có vẻ bài bản. Vương đại ca nhắm mắt ngồi trên ghế sô pha, đầu hơi ngửa ra sau với dáng vẻ hưởng thụ. Vẫn nhắm mắt, anh nói:

- Nếu trúng quả này thì anh em mình có thể kê cao gối thoải mái ăn ngủ trong vòng 2-3 năm tới. Còn nếu không... có lẽ tiền lương trả cho em anh phải khát lần đây!

- Quan trọng thế sao?

- Rất quan trọng. Ngoài ra, còn có thể diện của thằng đàn ông. Anh không thể thua trong trận chiến này được.

Tôi nhớ lại cuộc tranh luận của hai người bọn họ vào tuần trước, da đầu thấy tê tê.

Đang thắc mắc có nên hỏi Vương đại ca lúc Tùng nói bịa chuyện hết phòng này nọ rốt cục là chuyện gì hay không, đột nhiên, Vương xoay người, dang hai tay ôm lấy tôi, đầu gục vào vai tôi, nặng trĩu. Anh rất nặng, lại dồn cả trọng lượng lên người khiến tôi phải dựa vào lưng ghế sô pha. Tôi gỡ đầu anh ra:

- Anh làm cái gì vậy?

- Anh mệt quá Cà Rốt ạ! - Vương đại ca lẩm bẩm. - Cho anh ngủ một chút, một chút thôi...

Điều bộ có chút làm nũng giống như trẻ con của anh khiến tôi mềm lòng, vả lại, muốn đẩy anh lẩm mà cũng không có cách nào đẩy ra nổi. Vương đại ca đã ngủ thiếp đi trên vai tôi rồi! Người đầu mà dễ ngủ giống heo thế cơ chứ!

- Thôi được rồi! Cho anh 5 phút thôi đây!

- Cà Rốt! Anh không muốn thua cuộc. Nhưng anh càng muốn... anh càng muốn... hy sinh...

Nói không muốn thua cuộc mà lại muốn hy sinh, rõ ràng là ông anh đang nói mớ rồi. Tôi bóp mũi Vương, hy vọng anh đại này sẽ tỉnh dậy vì khó thở. Nào ngờ anh lại tóm lấy tay tôi, giữ chặt lấy.

- Anh... sẽ hy sinh...

Một câu có ý nghĩa rất quái, rất gờ... Sau đó im re, không nói mớ nói mung gì nữa.

Chắc anh ấy đang mơ đánh cờ, tôi ngồi trên sô pha suy đoán với một khối trọng lượng đáng kể đè trên vai. Có thể anh ấy đang chiến với một đối thủ khó nhằn đánh phải hy sinh pháo hay mã để bảo vệ tướng. Ủ, hẳn là thế rồi. Tôi thở dài. Mơ thôi mà cũng có biểu hiện thành thực đến như vậy kia à. Chỉ có điều, mãi đến sau này, tôi mới vỡ lẽ, hóa ra Vương đại ca nói muốn hy sinh là hy sinh thật, nào phải cờ quạt, pháo mã gì.

Hết chương 7

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Quên Dưới Giàn Thiên Lý* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Vai trái tôi đã bị đè đến tê dại, đang định đánh thức Vương dậy thì bỗng nhiên cửa phòng bị gõ ba tiếng. Sau đó cửa bật mở, rồi người đẹp bốc lửa Phương Mai của phòng kinh doanh đi vào, trợn mắt nhìn tôi với dáng vẻ ngạc nhiên tột độ. Tiêu rồi, tôi với Vương đại ca tắm lòng trong sáng như sao trời tháng Năm, nhưng trong hoàn cảnh tình ngay lý gian này thì khó có thể giải thích. Tuy vậy, tôi vẫn cố đắm ăn xôi:

- Cô đừng có hiểu lầm đây nhé. Thực ra trông vậy mà không phải vậy đâu!

Người đẹp nhấp máy đôi môi đỏ gọi cảm, tính nói gì đó, đúng lúc Vương đại ca tỉnh dậy, hỏi với vẻ ngái ngủ:

- Có chuyện gì thế?

Phương Mai tiến lại, đưa cho Vương đại ca một phong thư:

- Dạ có thiệp của bên Đại Phát mời tham gia buổi tiệc giới thiệu dự án của họ vào tối nay ạ. Anh có tham dự không để em báo lại với bên đó?

- Có chứ. Cô cứ đề thiệp mời ở trên bàn đi.

- Còn người đi cùng thì sao ạ?

Bình thường đi hội họp, lễ lạt bên ngoài, người đẹp Phương Mai bao giờ cũng là người đi chung với Vương đại ca, cả hai tạo thành một cặp đôi hoàn mỹ khiến cho trong công ty nổi lên không biết bao nhiêu chuyện đồn đãi. Rất tiếc, lần này Vương đại ca lại chọn người khác mà người khác đó chính là... tôi đây! Chẳng trách Mai "bốc lửa" mặt như bị tạt một gáo nước lạnh, quỳ quạ bỏ ra ngoài.

Tôi đứng dậy, giãy nảy lên phản đối:

- Anh mới ngủ dậy nên không tỉnh táo đúng không? Sao lại kêu em đi cùng với anh?

- Sao nào?

- Thì em có biết gì đâu? Đi chung với anh cũng đâu giúp được gì?

- Ôi dào! Đi mấy cái sự kiện này thì có gì là ghê gớm mà sao em giãy đành đạch lên thế. Anh cam đoan ở đó chẳng ai tra khảo em cái gì đâu. Cứ tới ăn uống tẹt ga xong rồi về thôi.

- Thật không đấy?

- Thật! Tẹt ga, miễn phí! Có điều...

- Có điều sao?

- Ăn mặc phải tươm tươm một tí. - Vương nhìn tôi đánh giá. Hôm nay tôi mặc áo denim bạc phéch và quần rằn ri, trông như một con bụi đời. - Em có váy dạ hội không? - Vương hỏi.

- Hơ hơ... - Tôi gãi gãi đầu. Vương chép miệng:

- Xem ra việc này anh phải ra tay mới được.

Cái "ra tay" của Vương đó là chở tôi tới một tiệm thời trang ở khu phố trung tâm, sau đó giao nhiệm vụ cho một cô nhân viên:

- Chọn cho cô này một chiếc váy, không được ngắn quá, không được hở quá, không được bó quá, không được sexy quá, cũng không được ngây thơ quá...

Tôi và cô nhân viên cùng đồ mò hôi hột. Vương đại ca bồi thêm:

- Khi chọn không được hỏi ý kiến của cô này. Cô ấy chỉ thích những đồ hầm hố thôi!

- Dạ! Anh yên tâm, em sẽ chọn một bộ váy thật hợp cho chị nhà ạ!

Ể! "Chị nhà" là cái thứ gì thế! Tôi cong miệng lên định phản đối. Vương đại ca lại có vẻ thích chí lắm, phẩy phẩy tay:

- Chọn nhanh lên, không còn nhiều thời gian đâu.

Sau khi thay cỡ gần chục cái váy cho Vương ngắm, tôi chóng hết cả mặt, bèn sung sĩa lên nói:

- Có ai khó tính như anh không? Em chọn cái này, không thử nữa đâu! Kệ anh!

Wương đại ca cũng không làm khó nữa:

- Váy lấy cái váy dài tay màu xanh ban nãy đi!

- Đó là cái thử đầu tiên đấy! - Tôi gào lên. - Nếu đã vậy anh phải mua hết những cái đã thử cho em!

- Khôn thế! Nhưng anh chỉ ưng mỗi cái này thôi! Ok!

Buổi tiệc được tổ chức ở một khách sạn năm sao sang trọng nhất nhì thành phố. Tôi nhìn tám bảng hiệu bóng bẩy, buột miệng thốt lên:

- Thôi chết rồi, tôi nay về có khi lại phải ôm bồn cầu rồi!

Wương đại ca nhăn mặt:

- Khiếp! Ăn với chả nói.

Tôi ầm ức:

- Anh không nhớ à? Có lần anh dẫn em tới đây, nói là đầu bếp của khách sạn này có nhập một kiện tôm hùm đất chất lượng hảo hạng gì đấy. Hảo hạng

đầu chẳng thấy, bữa đó đi ăn về chẳng phải cả anh cũng bị đau bụng đó sao!

Vương rầu rĩ:

- Đúng là làm ơn mắc oán. Những gì tốt đẹp anh làm cho em em không thèm nhắc đến, toàn nhớ ba cái chuyện bậy bạ.

Chúng tôi vừa đầu vồ mồm vừa đi vào trong sảnh khách sạn. Ở trước cửa phòng tiệc, khá bất ngờ là lại gặp đúng Mai "bốc lửa" đang tươi tỉnh đón sẵn ở đó.

- Em cũng có thiệp mời riêng mà! - Mai "bốc lửa" giải thích vì sao cô xuất hiện ở đây, bộ ngực đầy đặn bị chèn ép trong chiếc váy bó màu đỏ rực kiểu hãnh uồn về phía trước. Tôi biết là không nên, nhưng cũng không nhịn được lên liếc nhìn vài lần. Ôi, người ta thường ao ước những gì người ta không có.

Đúng như Vương đại ca nói, buổi tiệc long trọng này cho phép ăn uống tẹt ga mà không ai để ý. Anh nào nói chuyện cứ nói chuyện, anh nào làm quen cứ làm quen, anh nào ăn uống cứ thế mà ăn uống... Tôi đứng trong góc khuất khiêm tốn, tay cầm một đĩa đầy thức ăn, cơ miệng hoạt động liên tục. Trong khi đó, Vương đại ca và Mai "bốc lửa" đã dính lấy nhau đi gặp hết người này người kia, đầu mày cuối mắt, lúc nào cũng thấy họ cười tươi như hoa cúc lộn.

Hừm hừm... Tôi nhai càng nhanh. Sau đó thì... bị sặc! Ai đó chìa ra ly nước, tôi vội uống một ngụm lớn.

- Uống ít thôi! Đây là rượu trái cây đấy!

Giọng nói trầm ấm này... Tôi ngẩng đầu lên, bối rối nhận thấy Tùng đang đứng trước mặt mình. Hôm nay anh mặc một bộ vest màu đen không một nếp nhăn, áo sơ mi trắng tinh khôi tôn thêm vẻ tuấn tú khôn tả. Bình thường thấy Vương đại ca mặc vest, tôi chỉ hình dung đến đúng hai chữ "bệ vệ". Nhưng Tùng thì lại khác, anh mặc vest mà trông vẫn thật tao nhã.

Tôi nuốt vội miếng thức ăn còn trong cổ họng, lo lắng:

- Rượu trái cây à? Thôi chết rồi, em uống rượu là bị nóng mặt.

- Chết thật! Có sao không?

Rất tự nhiên, Tùng đưa tay chạm vào mặt tôi, rồi bỗng nhiên bật cười:

- Đúng thật này. Cơ thể em cũng phản ứng nhanh đấy chứ. Chưa gì mặt đã như phát bóng rồi đây này.

Tôi hơi xấu hổ ngược mắt lên nhìn anh. Uống bia hơi thì không việc gì, nhưng phạm chạm phải thứ còn nóng trên 15 độ, tôi lập tức trở thành một con tôm luộc. Tùng kéo tôi ra ban công khách sạn:

- Đứng ở ngoài này cho thoáng một chút.

Ban công không quá hẹp nhưng Tùng vẫn đứng gần như tựa sát vào tôi. Trên người anh có mùi hương rất thơm, không phải là mùi nước hoa gay nồng mà là một hương thơm thanh khiết như đồng cỏ lúc bình minh. Tôi cúi người về phía trước, hít một hơi dài. Con gió đêm mát lạnh thổi tới, cơ thể tôi khẽ run lên, cảm giác như chuẩn choáng men say. Khi ngẩng lên, tôi nhìn thấy gương mặt quen thuộc của cậu, gần trong gang tấc, chân thực và rõ nét như một bức chân dung tự họa. Đôi mắt ấy, vàng trán ấy, khóe môi ấy... Tay tôi không tự chủ đưa về phía trước. Sau đó tôi mỉm cười, rướn người hôn lên đôi môi của cậu ấy. Trước đây tôi chưa bao giờ hôn cậu. Không, thực ra cũng có một lần, nhưng là trong giấc mơ ngọt ngào ngây ngô của thời thiếu nữ, đến nỗi khi tỉnh dậy má vẫn còn đỏ au như hai quả cà chua chín. Thì ra so với trong giấc mơ, đôi môi chân thực lại có thể ấm áp và mềm mại đến thế.

Rồi tôi cảm thấy môi dưới của mình bị ngậm lấy, một đầu lưỡi tinh tế lùa khe lên cánh môi trên, trôi vào giữa khóe môi. Trong lúc tôi còn lằng lằng, cả khuôn miệng bỗng nhiên bị ép xuống thật mạnh mẽ. Cánh môi vừa nóng bỏng vừa ướt át chiếm giữ lấy đôi môi tôi trong một tiết tấu mạnh mẽ, nghiền ngẫm, hỗn độn như thể có chiếm tới mức nào, có cho tới mức nào cũng không đủ. Tôi khẽ ngửa người ra sau, rên rỉ gọi tên cậu:

- Tuấn Anh!

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Quên Dưới Giàn Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Một cơn gió dữ dội thổi tới. Cây dầu ở ngoài ban công khách sạn rụng lá tơi tả. Mái tóc của Tùng cũng bay bay trong gió nhưng ánh mắt của anh thì như bất động, ghim thẳng vào mắt tôi. Giọng anh hơi có chút hoang mang.

- Em vừa gọi tên Tuấn Anh?

Gió lạnh khiến đầu óc u u mê mê của tôi hoàn toàn tỉnh táo. Tôi cảm thấy mình cũng giống như cây dầu ngoài đường kia, đang tả tơi tả trong sự trăn lén của cơn lốc cảm xúc. Chẳng biết đáp lại thế nào, tôi tùm vấy, thảo chạy khỏi ban công.

Khi dừng lại, tôi thấy mình đang đứng trước cửa... toa-lét. Toa-lét nữ lúc nào cũng đông như trảy hội, phải sắp hàng đợi. Cô gái lộng lẫy đứng trước tôi quay lại nói:

- Cuối hành lang này cũng có một toa-lét, nhưng đi một mình thì hơi sợ. Cô đi cùng với tôi không?

Tôi gật đầu, dậm bước theo sau cô ấy. Đúng là cuối hành lang có toa-lét thật, nhưng hình như không ai sử dụng vì nó thụt sâu vào trong, có vẻ như là toa-lét nội bộ đặt ở nơi ít người qua lại. Trên chiếc gương lớn treo trên tường, tôi chăm chăm nhìn vào môi mình. Đôi môi vừa hôn một người đàn ông, lại hôn rất sâu, rất lâu, đến nỗi bây giờ nó vẫn còn đỏ mọng lên. Thú thực, tôi rất quyến luyến nụ hôn đó. Đúng là trong lúc chần chừ thoáng tôi đã tưởng lầm Thanh Tùng thành Tuấn Anh, nhưng lúc này đây, khi biết mình đã hôn Thanh Tùng, tôi vẫn cảm thấy vương vấn, có chút hồi hộp vui thích, lại có cả sự hối lỗi hệt như đứa trẻ con làm chuyện xấu bị người lớn bắt được. Không biết anh ấy có cho rằng tôi lợi dụng anh ấy không nhỉ? Lợi dụng rồi làm tổn thương tình cảm của anh ấy?

Tôi thực sự cảm thấy rối rắm, ngồi ngây người trong toa-lét cỡ hơn chục phút đồng hồ. Cô gái lộng lẫy đã bỏ đi từ lâu rồi. Tôi vẫn chưa muốn về lại phòng tiệc, nhưng cũng không thể ôm cái toa-lét hoang vu này đến đêm, đành thở dài một hơi rồi mở cửa ra ngoài. Nhưng chết tiệt, cái cửa dạng nắm đấm này có vịn, có lõi thế nào cũng kẹt cứng không chịu mở ra. Sau khi toát mồ hôi đánh vật với nó, tôi đi đến kết luận là tôi đã bị mắc kẹt ở đây rồi.

- Có ai không! Giúp tôi với!!!

Tôi bình tĩnh gào lên. Nhưng đến khi gào khản cả cổ mà không thấy ai đến, tôi bắt đầu phát hoảng. Tôi ngồi trên chiếc ghế giả cỏ (may mắn là toa-lét trong khách sạn năm sao có đặt một cái ghế), lo lắng nghĩ chẳng lẽ đêm nay mình lại phải ngủ trong toa-lét thật. Buổi tiệc đã tan chưa? Vương đại ca có đi tìm tôi không? Thanh Tùng có giận tôi vì tôi đã hôn anh mà lại gọi tên cậu ấy không?

Trong toa-lét lạnh như ở Bắc Cực. Tôi co ro trên chiếc ghế bành, đã hơi hơi buồn ngủ, lơ mơ nghĩ đủ thứ chuyện. Tôi nhớ những kỷ niệm ngày xưa, đến tận bây giờ vẫn chưa từng phai mờ trong tâm trí. Những ngày tươi đẹp ấy, dường như chỉ hồi tưởng lại cũng khiến tôi mỉm cười, tuy miệng mỉm cười nhưng trong mắt lại lấp lánh nước.

- Tuấn Anh ơi, - Tôi quệt mí mắt, thầm nói với cậu - Hình như tớ đã thích người ấy mất rồi.

Sau đó, tôi mơ thấy Vương đại ca làm đám cưới với Mai bốc lửa. Tôi đến dự, nói với anh là tôi không có tiền mừng, thay vào đó tôi sẽ kể cho anh một câu chuyện cười có tên là "Chọn vợ". "Hay đấy! Kể đi!" Vương đại ca hào hứng. Tôi háng giọng: "Có một anh chàng nọ muốn cưới vợ, nhưng đang phân vân giữa ba cô gái..."

Chưa kịp kể hết câu chuyện, tôi giật mình tỉnh dậy vì nghe thấy có tiếng gọi từ bên ngoài vọng vào:

- Đỗ Quyên ơi! Đỗ Quyên! Em có ở đó không?

Đó là tiếng của Tùng. Tôi mừng rỡ bật ngay dậy, đập đập cửa:

- Em ở trong này. Em bị kẹt ở trong toa-lét.

- Đám cưới bị hỏng rồi. Em có sao không? Em hãy đợi một lát, để anh đi gọi nhân viên khách sạn nhé!

- Vâng. Em không sao!

Đúng lúc ấy, có tiếng chân người gấp gáp chạy đến. Rồi tiếng Vương đại ca lo lắng:

- Cô ấy đâu?

- Ở trong này, tôi đang định tìm người tới mở cửa.

- Cà Rốt! - Vương đại ca gọi to: - Em đứng tránh lui vào trong, anh chuẩn bị phá khóa đây.

Sau khi xác nhận với người bên ngoài, tôi nghe thấy "bình" một cái, cánh cửa đáng thương đã bị đá bung ra. Bên ngoài, Vương đại ca đang đứng tẩn ngay giữa lối vào, uy phong lẫm liệt trông chẳng khác gì Lý Hùng đóng phim chưởng. Tôi giờ ngón cái lên với anh. Thanh Tùng chạy vào trong, ôm lấy vai tôi:

- Em có sao không?

- Em không sao, nhưng hình như anh Vương thì có sao...

Tôi chỉ ra ngoài cửa, nơi Vương đại ca vẫn đứng án binh bất động tại đó. Hóa ra là đau chân quá không đi được nữa. Đúng là...

Cuối cùng tôi, Tùng và Mai bốc lửa cùng phải hộ tống Vương đại ca đi bệnh viện bó thuốc. Mai bốc lửa vốn xông xáo, lại quen biết bác sĩ nên nhanh chóng đưa Vương đại ca vào phòng điều trị. Còn lại hai đứa ngồi với nhau ở bên ngoài. Suốt quãng đường lo lắng cho Vương đại ca, giờ ngồi chung với nhau, tôi đâm ra lúng ta lúng túng, cứ cúi gằm mặt xuống đất, chân đi đi vào vết bẩn vô hình trên nền nhà. Tùng khẽ cười:

- Em lau này giờ chắc nền nhà sạch lắm rồi đấy!

Tôi vội rút chân lại. Tùng nói tiếp:

- Em không khác là bao so với trong trí nhớ của anh.

Lúc này tôi mới ngẩng đầu lên:

- Ý anh là trước đây anh đã từng gặp em?

- Ừ, rất lâu, rất lâu rồi, khi anh còn là một cậu bé và em còn là một cô bé...

Thực ra, nhà anh ở khu phía Tây, hôm đó qua khu Đông để ăn tân gia nhà một người họ hàng. Đến chiều, mẹ anh giục anh ra ngoài đường tìm mua nước đá. Mua xong, lúc đi về anh bị lạc, cứ loay quanh luẩn quẩn thế nào rồi đi đến tận khu phố nhà em. Vừa nóng, vừa mệt, anh ngồi nghỉ chân dưới một giàn thiên lý tỏa bóng xanh mát. Phía đằng kia có một đám trẻ con đang chơi "tên ten". Anh để ý thấy một cô bé mặc váy màu hồng không chơi mà đi về phía mình. Cô bé thắt hai bím tóc hai bên mang tai trông rất ngộ nghĩnh, nhìn giống hệt như con búp bê Nga bố anh mang từ nước ngoài về. Anh thực sự ngạc nhiên, tại sao lại có sự giống nhau đến như vậy giữa người và búp bê, thế nên cứ chăm chăm nhìn cô bé ấy mà quên mất rằng mình đang hành động bất lịch sự. Thế nhưng cô bé lại tưởng anh nhìn hai cây kẹo đang cầm ở trên tay. Cô bé ấy nói với anh: "Bạn cũng muốn ăn kẹo này à?" Rồi phân vân: "Nhưng tớ chỉ có hai cây thôi, một cây để phần cho Tuấn Anh, còn một cây thì để tớ ăn." Lúc đó, anh hơi xấu hổ bèn nhìn lảng đi chỗ khác, nhưng quả thực cảm lòng không đành lại len lén liếc nhìn cô búp bê ấy. Cô bé suy nghĩ một lát, hẳn là có chút tiếc rẻ nhưng rồi vẫn quyết định bỏ đôi cây kẹo, chia cho anh một nửa. Em biết không, sau đó anh không dám ăn cây kẹo ấy, cứ nâng niu để dành mãi cho đến khi nó bị chảy nước, kéo theo một ổ kiến đến bu đầy bàn học. Nhân lúc anh không ở nhà, mẹ anh đã vứt nó đi. Đến hôm gặp lại em ở quán sushi, nhìn thấy em, hình ảnh búp bê Nga đột nhiên lóe lên trong đầu anh. Anh vui mừng nghĩ: Đây rồi! Thì ra đây chính là cô bé năm xưa!

Cuộc sống này thật kỳ diệu phải không em. Chúng ta gặp nhau từ thưở lên năm lên mười, chỉ một lần duy nhất ấy mà khắc sâu trong tâm trí từ lúc nào chính anh cũng không hề hay biết. Nếu như không gặp lại, có lẽ câu chuyện kia anh sẽ giữ ở trong lòng, rồi cũng một ngày tan biến đi. Thế nhưng ông trời run rủi cho anh gặp lại em... Chúng ta chẳng phải thanh mai trúc mã nhưng gặp lại hẳn là do duyên phận.

Bệnh viện buổi tối vẫn đông đúc bệnh nhân qua lại. Đây vốn chẳng phải là nơi thích hợp để ôn lại câu chuyện cũ thời hoa mộng. Thế nhưng giọng kể thủ thi trầm ấm của Tùng khiến tôi như mê đi. Thực lòng mà nói, tôi vốn chỉ chọn nhớ những kỷ niệm cùng với Tuấn Anh. Tất cả ký ức còn lại đều như phủ sương mù hết thảy. Nhưng có lẽ, tôi đã từng chia đôi cây kẹo cho một cậu bé lạ mặt nào đó.

Ồ, phải chăng đó chính là duyên phận, duyên phận thật sao!

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Quên Dưới Giàn Thiên Lý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Cái chân đau của Vương đại ca phải bó thuốc nửa tháng mới khỏi. Suốt quãng thời gian đó, anh coi tôi như người hầu, hoặc là một tổng đài cứu hộ miễn phí trực 24/24, lúc nào “vỡ” một cái là phải có mặt, gọi dạ bảo vâng. Dù sao cũng là do anh “xả chân” cứu tôi, nên tôi cũng cố chiều, mặc cho Vương đại ca tha hồ sai bảo, đến nỗi Tùng nhắn tin, gọi điện hẹn tôi mấy lần, nhưng lần nào cũng không thành vì bị Vương đại ca phá đám.

Về phía Tùng, dù anh đã ngó ý với tôi, tôi cũng không ghét anh nhưng vốn mù tịt trong chuyện tình cảm nên trừ khi Tùng chủ động, tôi cũng không dám liên lạc gì với anh.

Thảm thoát, thời gian công bố kết quả đầu thầu đã có. Các nhân viên trong công ty căng thẳng đến tột độ, ngày ngày tới văn phòng đều chụm đầu thì thầm lo lắng. Tôi cũng đến sốt hết cả ruột. Sếp lớn, trái lại, trông có vẻ bình tĩnh. Ngày công bố kết quả, tin đồn loan ra, cả công ty mặt ai nấy đều buồn rười rượi như dân nhậu đánh hồng mè tiết canh. Sự thật không ai mong muốn cuối cùng cũng đến. Dù đã ra một cái giá thầu thấp nhất trong lịch sử, nhưng công ty vẫn không đánh bại được đối thủ, cụ thể chính là công ty của Tùng. Mọi người đều rỉ tai nhau tin tức bản hồ sơ dự thầu đã bị lộ, và công ty chắc chắn có người “hai mặt”.

Theo như những gì được chứng kiến ở resort ven biển lần trước, tôi chắc chắn với bản tính ăn thua của mình, Vương đại ca sẽ khó mà chấp nhận sự thực phũ phàng này. Thế nhưng Vương đại ca lại trả lời bằng giọng tỉnh queo:

- Làm gì có gian tặc nào. Anh dùng người anh biết chứ. Thua thì là thua thôi!

- Nhưng có tin đồn Phương Mai...

- Vớ vẩn! Không có chuyện đó đâu! – Vương gạt đi.

Tôi lén nhìn lên:

- Anh... có buồn không?

Nghe câu hỏi, Vương đại ca quay sang tôi, trả lời:

- Buồn không? Có chứ! Dĩ nhiên là anh buồn. Nhưng có những thứ quý giá hơn thế, xứng đáng hơn để ta hy sinh, Cà Rốt ạ. Mà anh đang nói cái quái gì thế này, ha ha ha...

Lúc nói những lời kia, ánh mắt anh nhìn tôi có chút gì đó tha thiết, nhưng nó nhanh chóng bị thay bằng một tràng cười khùng bô. Tôi chợt nghĩ, hình như từ trước đến giờ, tôi chưa bao giờ thực sự hiểu Vương. Cũng chưa từng một lần quan tâm xem đằng sau một Vương đại ca sôi nổi, ngang tàng mà tôi vẫn biết, anh còn có khía cạnh nào đó mà tôi không hề nhìn thấy.

Vì công ty của Tùng trúng gói thầu này nên khi gặp anh, tôi cảm thấy có chút không thoải mái, dù địa điểm hẹn là một nhà hàng kiểu Pháp bài trí sang trọng và lãng mạn. Hôm nay, tôi ngưng ngưng mặc chiếc váy màu trắng mà mẹ đã mua cho nhân dịp “xem mắt hột” lần trước, chênh vênh trên đôi giày cao gót, suýt tí nữa thì “úp mặt vào lòng đất mẹ” nếu như Tùng không nhanh tay lẹ mắt đỡ tôi lại. Bàn tay anh từ bả vai tôi trượt xuống, nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi dắt về chỗ ngồi. Tôi bàn ăn, anh mới buông ra, rất ga lăng kéo ghế mời tôi ngồi.

Tôi ngưng ngưng kéo góc khăn trải bàn. Mèn ơi, chưa bao giờ tôi cảm thấy ngưng ngưng như thế này, chân tay cứ thừa thãi, lỏng lẻo. Suốt bữa ăn, tôi nói rất ít. Một phần vì ngưng, một phần lại cảm thấy hơi hơi có lỗi với Vương đại ca. Trong khi sắp đang ăn quả đắng vì thua thầu, thì tôi lại nhận lời hẹn hò với chính... đối thủ của anh. Lúc nhận lời tôi không để ý lắm, đến bây giờ mới thấy tình huống này có đôi chút tàn nhẫn. Cũng may đã có Tùng khéo léo điều tiết bữa ăn bằng những chủ đề nhẹ nhàng, thoải mái nên không khí của cuộc hẹn cũng không đến nỗi quá tệ nhạt.

Nhưng sau lần hẹn hò đó, một chuyện kinh khủng đã xảy ra.

Buổi sáng đi làm, vừa gửi xe xong, thấy mõm đôi giày “mỏ vịt” ăn bụi nằm sùng dưới gót chân tôi hơn hai năm nay tự dưng lột keo há toác ra thì tôi đã có dự cảm chẳng lành rồi. Đến khi bước vào văn phòng, y như rằng thấy tất cả các nhân viên đang chụm đầu vào nhau bàn tán đều nhất loạt đổ dồn mọi ánh mắt nghi ngờ, bất mãn và cả... khinh miệt lên người tôi.

Trên diễn đàn nội bộ của công ty, tấm ảnh chụp lên tôi và Tùng ngồi ăn tối với nhau được post lên trang nhất, kèm theo đó là một câu bình luận chết người: Kê nội gián đã lộ diện! Hóa ra, hôm đi ăn tối ở nhà hàng Pháp nọ, một nhóm đồng nghiệp thuộc phòng kế hoạch cũng hẹn nhau ở đó. Tôi không nhìn thấy họ, nhưng họ đã nhìn thấy tôi và chụp những tấm hình này.

- Em không làm những chuyện này! – Tôi mặt mũi tái nhợt, ngoác miệng giải thích trong phòng của Vương đại ca. – Em và Tùng chỉ đi ăn một bữa ăn bình thường, anh biết đấy, chúng ta cũng từng đi ăn trưa chung với nhau mà, đúng không?

- Được rồi! – Vương đại ca xoa cằm, khuôn mặt anh lạnh tanh không cảm xúc: – Em không phải là nội gián!

- Em biết trong trường hợp này, dù chúng ta là anh em thân thiết nhưng anh sẽ vẫn nghi ngờ em, anh cần bằng chứng cụ thể, đúng không? – Tôi hùng hổ chìa xấp tài liệu trên tay ra cho Vương đại ca. – Đây là thông tin bí mật từ phía công ty của Tùng mà em có được, anh xem này, người đưa hồ sơ thầu của bên mình cho đối thủ chính là Phương Mai. Em đã nói với anh từ đầu rồi mà anh còn không tin.

Vương lướt qua đám giấy tờ, giọng mỉa mai:

- Tùng đưa cho em những tài liệu này à? Ồ, có thể thấy rằng thằng cha đó... rất thích em!

- Anh nói thế là có ý gì?

Vương xoa trán với vẻ uể oải:

- Đỗ Quyên ạ, những tấm ảnh trên mạng nội bộ, anh sẽ bắt IT gỡ xuống. Người nào còn nói em là nội gián, anh sẽ đuổi việc họ. Mọi chuyện chấm dứt ở đây cho nên em không cần phải nói gì cả.

- Còn Phương Mai? Anh định xử lý cô ấy như thế nào?

- Cô ấy không phải nội gián. Như anh đã nói, mọi chuyện chấm dứt ở đây. Em trở về làm việc đi!

- Tại sao? Bằng chứng rõ ràng rành ngay trước mặt anh mà anh vẫn còn bao che cho cô ấy? Tại sao? – Giọng tôi đã cao vút lên.

- Vì cô ấy đã làm việc cho anh mấy năm nay. Anh biết rõ nhân viên của mình như thế nào.

Cổ họng tôi nghẹn lại như bị chẹn một cục sắt. Tôi tức muốn phát khóc:

- Em không hiểu. Vì cô ta, em mới bị oan ức như thế này. Anh gỡ các tấm hình xuống và bắt mọi người cảm miệng thì được gì chứ, trong mắt họ, em vẫn là một kẻ tội đồ. Em không chấp nhận cách giải quyết này. Anh phải đuổi việc Phương Mai!

Vương đứng đối diện với tôi, hạ giọng:

- Em đừng vô lối như thế! Xin em đấy! Mọi chuyện nên chấm dứt ở đây thôi!

Tôi mồm môi mồm lợi:

- Rất tiếc xin thông báo, người vô lối không phải là em.

Sau đó, tôi quay người bỏ đi, vừa đi vừa nói:

- Tốt thôi. Nếu người ra đi không phải là cô ấy, thì sẽ là em!

Vương đại ca giữ tôi lại:

- Cà Rốt à, em đừng làm mọi chuyện âm ỉ lên có được không?

Ngữ điệu của anh như thể tôi là nguyên nhân gây ra mọi chuyện không bằng. Máu nóng chảy rần rần lên đầu, tôi giận dữ hất tay anh ra, hét lên trong cơn tăng xông:

- Em biết tông anh rồi. Anh đã bị bùa mê thuốc lú bởi nhan sắc và dục vọng. Em quá thất vọng về anh!

Vương nghe tôi nói xong, lạnh lùng buông tay:

- Nếu sau từng ấy năm, em có thể nói với anh câu này thì được rồi, em cứ đi đi.

Tôi cũng chẳng vừa, hất mặt lên nói:

- Em sẽ đi. Nhưng trước khi đi, em muốn tặng anh câu chuyện này. Chuyện tên là “Chọn vợ”.

Có một anh chàng nợ muốn cưới vợ, nhưng đang phân vân giữa ba cô gái. Vì thế anh ta đưa mỗi cô 5.000 USD để xem các cô tiêu thế nào. Cô đầu tiên đi mua quần áo mới, làm tóc, làm móng tay móng chân và nói với chàng: “Em tiêu tiền để làm đẹp vì em rất yêu anh.” Cô thứ hai mua thẻ chơi golf, đĩa CD, ti vi, stereo tặng chàng: “Em tiêu tiền mua những quà tặng này cho anh vì em rất yêu anh.” Cô thứ ba cầm 5.000 USD, đầu tư vào chứng khoán, làm số tiền đó tăng gấp đôi, trả lại 5.000 cho anh chàng và tiếp tục đầu tư số còn lại: “Em đầu tư số tiền này cho tương lai của chúng ta vì em rất yêu anh.” Chàng trai suy nghĩ rất lâu và cảm thấy khó có thể đưa ra quyết định.

- Cuối cùng, anh có biết anh ta chọn ai không? Anh ta chọn cô có bộ ngực khủng nhất!

Mặt của Vương đại ca hết đỏ lại tái. Ha, tôi nói đúng trọng tâm lắm mà. Con mắt của anh ta nhìn cũng không vượt quá bộ ngực đồ sộ của Mai bốc lửa. Mẹ nó chứ, đàn ông đàn ông gì cũng chỉ được đến thế mà thôi!

Mọi chuyện về sau cứ rối tinh rối mù. Tôi vốn chắc mẩm lão đại ca háo sắc kia sẽ ôm tù lạnh sấm hồi tức thì, sau đó sẽ vác khuôn mặt ăn năn thành khăn đến để năn nỉ tôi trở về, còn Mai bốc lửa sẽ bị đá đít ra khỏi công ty trong ánh mắt vỡ lẽ của đám đồng nghiệp. Thế nhưng, mọi việc lại hoàn toàn trái ngược. Tức là, lão đại ca kia chẳng hề hối lỗi tí nào về quyết định sai lầm của lão, Mai bốc lửa vẫn nhon nhon ra vào công ty với bộ ngực đầy căng ngày càng như muốn lòi ra khỏi cổ áo. Vương đại ca nhượng bộ tôi trong rất nhiều chuyện, ấy thế mà riêng về vấn đề Phương Mai lại vô cùng cứng rắn. Vì nguyên nhân này, chúng tôi đã cãi nhau một trận long trời lở đất.

Hết chương 10

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Quên Dưới Giàn Thiên Lý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Phòng làm việc mới có cửa sổ nhìn hướng ra biển. Qua cửa kính mờ bụi, tôi có thể nhìn thấy rõ hình thù của những con sóng màu trắng không ngừng xô nhau tiến vào bờ cát rồi lại lùi ra xa, lớp nọ nối tiếp lớp kia. Hàng dương đứng dang mình trong gió, màu xanh của lá bị phủ một lớp bụi thô màu xám trắng có nguồn gốc từ một công trường xây dựng, chính là cái văn phòng mà tôi đang ngồi đây.

Điện thoại réo vang. Thu Trang, một người trong tổ thư ký có ba thành viên nhanh nhẹn bốc máy, sau đó quay sang tôi nói với giọng không mấy vui vẻ:

- Anh Tùng cho gọi cô vào!

Hiện tại, Tùng nhận chức giám đốc công trình resort ven biển do công ty anh trúng thầu, còn tôi làm chân thư ký cho anh. Trước đây, có nằm mơ tôi cũng không thể tưởng tượng ra hoàn cảnh này. Ấy vậy mà nó lại xảy ra trong đời thực, chân thực giống hệt như cốc cà phê tôi đang pha trên tay đây, có thể uống và cảm nhận vị đắng ngọt đến thật thà của nó. Tôi nhẹ đặt cốc cà phê đá mát lạnh xuống chiếc lót ly trên bàn làm việc của Tùng.

Đang định thối lui thì anh nhẹ giọng bảo:

- Đừng đi!

Anh đứng dậy, từ bên kia bàn vươn tay vuốt nhẹ lên má tôi, ngón tay anh vờn xuống môi, day khe khẽ với vẻ nâng niu. Sau đó, anh vòng tay qua gáy và kéo đầu tôi lại. Nụ hôn chưa kịp hạ xuống, tôi đã vội vàng vàng nhảy ra đằng sau ba bước, đụng vào cánh tủ hồ sơ kêu đánh “rầm” một cái. Cú đụng đau đến lộn óc. Tùng nhảy bật ra khỏi ghế, ôm chặt lấy cơ thể lao đảo của tôi vào lòng. Tôi đau đến chảy nước mắt, giận dỗi tố cáo:

- Tại anh đấy!

Tùng không khỏi bật cười.

- Anh lại còn cười.

- Anh xin lỗi! – Giọng anh áy náy.

Sau đó anh vừa ôm tôi vừa đi kiểm lọ dầu, tự tay bôi lên cục u to đùng vừa mới hình thành.

- Á, anh làm nhẹ thôi. – Tôi rên rỉ.

- Anh làm nhẹ mà.

- Sao đau chết em!

- Vậy à. Vậy để anh xoa chỗ đó cho bớt đau.

Đúng lúc đó, cửa phòng bị đập “rầm rầm rầm” ba tiếng. Tùng ra mở cửa nhưng không thấy ai đứng ở ngoài mà thay vào đó, điện thoại của anh bắt đầu đổ chuông. Mặc dù anh không mở loa ngoài, thế nhưng tôi vẫn nghe rõ giọng phụ nữ gay gắt phát ra:

- Mẹ cho anh 5 phút để giải quyết chuyện đó rồi ra ngay ngoài này gặp mẹ! Không được chậm trễ!

Tùng cúp máy, quay sang nhìn tôi:

- Chắc mẹ anh hiểu lầm chuyện gì, để anh ra ngoài giải thích.

Ngẫm lại, thấy cuộc đối thoại ban nãy của chúng tôi đúng là dễ gây hiểu lầm thật. Mà cái sự việc này, càng xóa càng đen, ấn tượng đầu tiên của tôi mang lại cho mẹ Tùng chẳng khác gì một vũng bùn tanh ngòm ngòm. Sự thực sau đó còn chứng minh, mẹ của anh rất... rất không ưa tôi.

Tính ra tôi đã chuyển đến cái thành phố ven biển này được gần một tháng. Một tháng, chỉ có công việc và công việc. Mỗi ngày, ba mẹ tôi đều gọi điện hỏi thăm cặn kẽ mọi chuyện ăn ở ngủ nghỉ, thi thoảng lại nhắc đến Tùng, bảo “duyet thằng bé đó” rồi dặn “nhớ từ từ tiền tôi, đừng dọa người ta chạy mất”... Giang luân thì nhí nhéo đòi đến đây tắm biển và ăn hải sản. Chỉ có Vương đại ca là lặn biệt tăm.

Kể cũng lạ. Xa anh, tôi mới nhận ra mình và anh đã từng thân thiết đến thế. Xa anh, tôi mới nhớ trong suốt thời gian vừa qua, chưa một ngày nào anh không xuất hiện trong cuộc sống của tôi. Vậy mà đột nhiên, chúng tôi bỗng trở thành hai người xa lạ. Vương chọn Phương Mai. Còn tôi, bỏ đi đến một thành phố khác với Tùng. Giống như một đôi oan gia, nhí nhéo trên chọc nhau trên suốt cuộc hành trình, cuối cùng cũng tới ngã ba đường, anh rẽ trái, tôi rẽ phải, chúng ta đều gặp những người bạn đồng hành mới. Từ nay, anh và tôi chẳng còn gì liên quan đến nhau nữa. Vậy mà chẳng hiểu sao, trong lòng lại thấy băng khuâng, trống trải khôn cùng.

Tôi nằm lẩn lộn trên giường mãi mà không ngủ được. Bỗng nhiên, điện thoại réo vang. Ai còn gọi cho mình vào giờ này nhỉ? Ban tối, tôi đã nhận điện thoại của ba mẹ, của Giang luân, của Tùng rồi. Chẳng lẽ...

Tôi vội vàng mở máy:

- Alo?

Đáp lại là sự im lặng.

- Alo?

Không có ai trả lời.

- Anh Vương à?

Đầu bên kia vẫn im lặng.

- Không nói gì là tôi cúp máy đấy nhé!

...

Đúng lúc tôi bức mình, đang định ngắt cuộc gọi thì tiếng người kia mới chậm chạp vang lên:

- Cà Rốt!

Một tháng không trò chuyện, không tin tức, bây giờ anh lại gọi “Cà Rốt” thân thiết như lúc trước khiến tôi tủi thân muốn khóc.

- Anh gọi cho em làm gì? – Tôi sáng giọng.

- Đột nhiên, anh có chuyện này muốn kể với em!

- Có qua có lại à?

- Ý em là gì?

- Thì lần trước em chẳng kể cho anh nghe chuyện “Chọn vợ” còn gì.

- Đúng là em! Nhưng đó lại chính là điều làm cho anh thích. – Vương đại ca ngừng một lát. - Thực ra, cũng chẳng có chuyện gì to tát. Nhưng anh nghĩ mình phải kể nó ra, ngay lúc này, với em, bởi nếu không sẽ chẳng còn dịp nào khác nữa. Lần trước anh đã kể cho em nghe về chuyện ngày xưa anh ở huyện Cù Nèo, nếu em còn nhớ.

Đó là một vùng quê đất đai cằn cỗi, không thích hợp để trồng các loại cây ăn trái. Ấy vậy mà trong vườn nhà anh tự nhiên lại mọc lên một cây xoài. Cây xoài rất tươi tốt, cao lớn sum suê. Khi anh học tiểu học, nó đã cao vượt quá nóc nhà. Đến mùa, nó ra bao nhiêu là hoa. Anh mừng như điên. Nhưng sau đó hoa rụng hết, cả cây xoài chỉ đậu có đúng một trái. Anh nâng niu trái xoài như báu vật, không dám đụng vào, ngày ngày đứng ngắm, thậm chí còn nói chuyện cả với nó. Trái xoài từ nhỏ xiu bằng hòn bi, to dần, bằng nắm tay trẻ con, rồi bằng cái ca uống nước. Màu xanh của vỏ chuyển sang ngả vàng. Lớp vỏ bóng lên, nhìn rất đã con mắt. Chỉ một vài ngày nữa thôi là xoài sẽ chín. Anh cứ thối tha thối thối.

Nhưng sáng sớm nọ, khi anh hí hửng chạy ra chỗ gốc cây như thường lệ thì thấy trái xoài đã biến mất. Nó biến mất. Một ai đó đã nhanh tay trộm trước trái xoài rồi. Em có hiểu cảm giác của anh lúc đó không? Đột nhiên bị lấy mất thứ mình nâng niu chờ đợi bấy lâu nay. Cảm giác buồn bã, hụt hẫng, thất vọng cũng không đủ để miêu tả, nó gần như là một điều gì đó thương tâm, khiến ta muốn khóc mà không thể nào khóc được...

- Ngốc nghếch! Chỉ là một quả xoài thôi!

- Anh rất ngốc đúng không? – Vương đại ca cười cười trong điện thoại. – Cà Rốt, chúc em hạnh phúc! Có lẽ, anh sẽ trồng một cây xoài khác. Hy vọng lần này anh gặp may mắn hơn.

Điện thoại đã ngắt kết nối. Câu chuyện của Vương đại ca chỉ là chuyện trẻ con vớ vẩn, vậy mà chẳng hiểu sao tôi lại buồn đến nẫu cả ruột. Cũng giống như anh bị mất trái xoài, dường như tôi cũng đang đánh mất một điều gì đó quan trọng và vô cùng ý nghĩa trong cuộc đời này mà lúc này tôi chưa kịp nhận ra.

Hết chương 11

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Quên Dưới Giàn Thiên Lý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Tùng mang tôi đặt trước bàn làm việc của tôi một cây xương rồng. Anh không ngại thể hiện những cử chỉ quan tâm đặc biệt đối với tôi trước mặt cấp dưới. Thế nhưng, thay vì cảm thấy vui trước sự quan tâm của anh, tôi lại cảm thấy khó xử.

Buổi tối, chúng tôi đi dạo biển như đã hẹn. Tùng nhẹ nắm lấy tay tôi, cả hai cùng lặng im đi dọc bờ cát mịn và ẩm ướt. Thấy tôi quá trầm mặc, anh siết nhẹ bàn tay, dịu dàng hỏi:

- Em đang nghĩ gì?

- Em thèm ăn mực nướng quá!

Tùng cười, lắc đầu:

- Cô bé này! Mà em không hỏi anh đang nghĩ gì sao?

- Anh đang nghĩ gì?

- Anh nghĩ... làm sao để có thể được sống cùng với em.

Tôi sưng người, gạt tay ra nhưng lại bị Tùng giữ chặt. Anh xoay người về phía đối diện, đặt bàn tay tôi lên phía ngực trái. Dưới lòng bàn tay áp sát vào vị trí chiếc túi trên áo sơ mi, xúc giác vẽ lên hình dạng một chiếc nhẫn. Tôi nghẹn lời, trân trối nhìn Tùng.

Anh ấy đang cầu hôn mình!

Ý tưởng này khiến tôi run lên.

Chưa kịp định thần, Tùng đã quỳ một chân xuống cát và lấy chiếc nhẫn ra. Viên kim cương nhỏ trên mặt nhẫn lấp lánh dưới ánh trăng mờ nhạt. Đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng, khuôn mặt chắc trông đần độn đến nỗi Tùng phải kéo tôi ngồi xuống. Anh bẹo má tôi:

- Xem ra anh đã làm em hạnh phúc đến đông cứng lại rồi đây này. Thôi được rồi, đã vậy anh phải kiềm chế niềm hạnh phúc của em chậm lại một chút. Em không cần phải nhận lời anh ngay bây giờ mà để qua ngày mai, hoặc ngày mốt, hoặc sang tuần sau... nhận lời anh cũng được.

Sau đó anh thả tay tôi ra, vươn mình một cái ra chiều khoan khoái rồi nằm dài xuống cát. Hàng dương rì rào ca hát trong điệu vũ của biển và trời. Tôi bỏ gối ngồi bên cạnh Tùng, nhìn ra phía biển đêm vô tận. Phía xa, những đốm sáng của tàu thuyền đi lưới đêm nhấp nháy nhún nhảy múa, trông chẳng khác gì những vì sao đang treo phía trên đầu.

Đêm muộn, tôi gọi điện cho Giang. Con nhỏ thảng thốt:

- Anh ấy đã cầu hôn mày? Giờ mày tính sao?

- Tao không biết!

- Ở cái con dờ này. Mày theo anh Tùng tới đó, tao tưởng mày đã xác định tư tưởng rồi chứ. Thế mày còn lăn tăn cái gì? Đàng nào mày chẳng phải lấy chồng, sinh con. Anh Tùng yêu mày như thế còn gì?

Tôi nhắm mắt. Tôi biết nói ra điều này Giang sẽ chửi rửa tôi thậm tệ, nhưng quả thực mỗi khi ở bên cạnh Tùng, tôi đều tưởng tượng ra rằng mình đang ở gần bên Tuấn Anh.

Giọng Giang gay gắt:

- Quyên ơi, hãy tỉnh táo lại đi. Tuấn Anh đã mất từ lâu rồi. Còn mày mới là người đang sống. Mày phải sống tiếp, vì cuộc sống của chính mày, và có thể, cho cả phần của Tuấn Anh nữa. Đã đến lúc quên hết tất cả đau buồn của quá khứ đi. Anh Tùng là một người tốt. Mày cũng nói với tao mày thích anh ấy rồi còn gì. Vậy tại sao mày không nhân cơ hội này hãy quên hết quá khứ đi. Hãy nhận lời anh Tùng và bắt đầu sống một cuộc đời mới. Mày sẽ thấy hạnh phúc, rất hạnh phúc. Tin tao đi mà!

Tôi muốn tin theo lời Giang lắm, nhưng tôi biết rõ điều đó là không thể. Tôi cần thú nhận với Tùng mọi chuyện, nhưng tôi vẫn chưa góp đủ can đảm để đối diện với anh. Có lẽ là do tôi hèn nhát, biết chắc rằng đây là chuyện tôi sẽ phải đối mặt nhưng lại lần nữa chưa dám quyết.

Và trong khi bạn đứng lại, không có nghĩa là mọi thứ đứng lại theo để đợi bạn.

Tôi bị cấp trên gọi lên văn phòng.

Trong căn phòng họp kín như bưng có vài người ngồi đợi sẵn. Tôi nhận ra một người là Giám đốc nhân sự, một người là thành viên Ban quản trị, còn những người còn lại thì tôi chưa từng gặp mặt. Họ đang ngồi đó, ở phía đối diện, nhìn tôi với ánh mắt như thể tôi là một... một cái gì đó nhỏ bé, đáng thương, không đáng cho họ phải bận lòng nhưng vì một lý do bí ẩn nào đấy mà sáng nay, họ phải ngồi đây, tập họp quanh chiếc bàn họp này để đưa ra một quyết định chẳng mấy tốt đẹp giáng xuống đầu tôi.

Chẳng rào trước hay đón sau, vị Giám đốc nhân sự ném một tập giấy xuống bàn:

- Hồ sơ nhân viên của cô nộp cho công ty thiếu mất bằng đại học. Cô có thể bổ sung liền được không?

Tôi cứng cả người lại, lắp ba lắp bắp:

- Tôi... tôi...

Giọng vị Giám đốc thiếu kiên nhẫn:

- Thôi để tôi nói trắng ra cho đỡ mất thời gian. Chúng tôi thừa biết là vào năm thứ hai, cô đã bị đuổi học. Chúng tôi không thể chấp nhận một nhân viên mới đạt trình độ trung học trong một công ty lớn như thế này được.

Tôi cúi đầu im lặng. Những ánh mắt mĩa mai, thương hại đang bắn thẳng vào tôi với cường độ khiến cho da đầu tôi tê rần. Tai tôi ù đi, đầu óc đặc quánh. Hàng vạn con kiến li ti đang bò quanh viền mắt, tôi dụi mắt liên tục.

- Bằng cách chạy chọt nào đó mà cô đã lọt vào đây làm nhân viên, chúng tôi sẽ không truy cứu trách nhiệm nữa. Thế nên, để cho mọi chuyện được giải

quyết êm xuôi và cũng là có lợi cho cô, chắc cô tự biết mình phải làm gì. Chúng tôi cho cô một tuần để giải quyết. – Ông ta ngừng lại một chút: - Thế có đủ không?

Tôi cũng không hiểu làm thế nào mà tôi có thể trở về nhà trọ sau khi rời khỏi văn phòng một cách nhục nhả như thế. Suốt trên đường, tôi cứ cúi gầm mặt xuống, cảm giác chỉ cần ngẩng đầu lên, người ta ngay lập tức sẽ nhỏ nước miếng lên mặt mình.

Tôi nằm vật ra giường, muốn khóc lắm nhưng hốc mắt lại ráo hoảnh. Ngày trước, tôi thi đỗ đại học vốn đã được coi là cả một kỳ tích. Năm thứ nhất, việc học của tôi diễn ra bình thường. Nhưng đến năm thứ hai, mọi thứ trở nên khó khăn hơn. Tôi không thể tập trung vào bài giảng, ngồi trên giảng đường lúc nào cũng cảm thấy như có một đàn ong đang vo ve làm tổ trong đầu mình. Thời điểm đó, tôi đến trường chỉ để chui vào văn phòng khoa Tài chính chơi cờ tướng với Vương đại ca. Cuối năm hai, Vương đại ca khuyên tôi nên bảo lưu kết quả, nghỉ ngơi một năm rồi hãy tiếp tục đi học lại. Nhưng thời hạn một năm đã kéo dài ra đến tận bảy giờ. Hồ sơ sinh viên của tôi ở trường chắc cũng đã bị hủy, tuy nhiên cả tôi và Vương đại ca đều cho rằng việc học đại học vốn không mấy quan trọng. Kiến thức ư? Tôi sẽ chẳng cần áp dụng đến mớ kiến thức phi thực tế đó. Việc làm ư? Vương đại ca đã bọc lót cho tôi vào công ty của anh mà chẳng ai bắt bẻ gì. Tôi đã quên rằng, trừ công ty của Vương đại ca ra, sẽ không có bất kỳ một công ty nào khác chứa chấp nổi người như tôi.

Nhớ đến Vương đại ca, tôi bỗng thấy tủi thân ghê gớm. Tôi vẫn nhớ mỗi lần có chuyện gì xảy ra, tôi đều bù lu bù loa đến tìm anh. Vương đại ca sẽ thô bạo vò tóc tôi, cười hề hề:

- Ôi gười! Tưởng chuyện gì!

Tôi mò chiếc điện thoại trong túi xách ra, không ngăn nổi mình bấm số của Vương. Tôi muốn nghe tiếng cười vô tư lự của anh, muốn được anh an ủi, muốn được nghe anh nói với mình: “Cà Rốt ơi là Cà Rốt! Đầu sẽ có đó. Thịt chó sẽ có lá mơ! Lo cái quái gì chứ!”.

Chuông nhạc chờ điện thoại vang lên phía đầu bên kia. Qua ba hồi, sóng di động đã được kết nối. Nhưng người bắt máy lại là người tôi không muốn gặp chút nào.

- Alo, ai đấy ạ! – Chất giọng ngọt như mía lùi của Phương Mai thánh thót rót vào tai. Tôi cảm thấy thất vọng ghê gớm.

- Alo...?

- Cho tôi gặp anh Vương!

- Dạ, anh Vương... Ừa? Cô là Đỗ Quyên có phải không?

- Đúng là tôi đây! Tại sao cô lại nghe điện thoại của anh Vương vậy? Anh ấy không có trong văn phòng à?

- Văn phòng? Chúng tôi đang ở nhà của anh ấy. – Giọng Mai bốc lửa đầy vẻ ồm ồm huyền bí. – Anh Vương đang ở trong phòng tắm.

Tôi nhìn đồng hồ. Bây giờ mới là quãng trưa, vậy mà bọn họ vẫn đang cùng nhau ở nhà.

Giọng Mai bốc lửa vẫn uể oải, biếng nhác:

- Hôm nay, lẽ ra phải đến văn phòng từ sớm vì có hẹn với đối tác quan trọng vậy mà anh ấy cứ đòi hỏi mãi không chịu dừng lại. Cô gọi có chuyện gì không? Nếu không có chuyện gì thì tôi cúp máy đây. Tôi đang mệt muốn chết. Eo như muốn gẫy ra làm đôi vậy.

Chiếc điện thoại rơi đánh “chát” một tiếng xuống nền nhà, bung ra làm ba mảnh, nắp đi đàng nắp, pin đi đàng pin. Tôi ngồi thẫn thờ ở trên giường. Căn phòng im ắng quá. Tôi nghe rõ tiếng trái tim mình đập “thịch, thịch, thịch”, dội cả vào bốn bức tường câm lặng. Tôi thật quá ngây thơ và ngu ngốc khi đã đặt hết hy vọng vào cuộc điện thoại này. Sự thật hiển hiện khiến trong tôi, có một cái gì đó đang vỡ ra, toang hoác, tê tái đau và ruom ruộm máu.

Tôi òa khóc.

Tôi khóc một trận tả tơi hoa lá. Một trận đã đòi sương khói. Nước mắt như nước lũ tràn đê. Đã lâu rồi tôi không khóc. Sự thật là kể từ hồi mười lăm tuổi, tôi đã không thể rớt một giọt nước mắt. Thế nhưng bây giờ tôi đang khóc, ruột gan cồn cào co thắt như sẵn sàng tan chảy ra thành nước. Càng khóc, nỗi chua xót, buồn tủi càng chồng chất. Tôi nhận ra mình chỉ là một đứa trẻ đáng thương còn cuộc sống này thật vô nghĩa lý.

Hết chương 12

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Quên Dưới Giàn Thiên Lý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Con mưa bắt ngờ đổ xuống. Từng giọt nước lạnh như băng quất lên da mặt bỏng rát. Gió thổi điên cuồng. Hàng dương vật vả trong mưa và gió. Tôi vẫn ngồi bên bờ biển, cả người ướt như chuột lột. Một tia sét rạch đôi bầu trời như muốn xé toang những đám mây vẩn vù đáng sợ đang lớp lớp ùn lên từ phía biển Đông. Sóng biển điên cuồng chồm lên nhau như một bày thú dữ. Nước biển mỗi lúc một dâng cao, những con sóng hung hãn nhất đã liếm đến bờ cát dưới chỗ tôi ngồi.

Tôi vẫn bất động. Ý nghĩ về sự chết chóc đang bủa vây.

Thế nhưng, lúc này, đầu óc âm u của tôi đột nhiên thông suốt rất nhiều chuyện. Tôi nhận ra mình muốn sống biết bao nhiêu. Thế giới này quá đổi tươi đẹp. Mà tôi thì chưa một lần để tâm tận hưởng vẻ đẹp của nó. Tôi còn quá nhiều điều cần phải làm. Tôi chưa từng yêu một ai đó. Tôi chưa có bằng đại học. Tôi chưa bao giờ đi du lịch xa... Tôi chưa từng một lần sống cuộc sống của chính mình.

Một con sóng cao ngất đánh tới. Tôi đứng bật dậy, nhảy lùi về phía sau. Sau đó, tôi hướng về phía biển, hét to:

- A...a...a.....!

Như để đáp lại, một tia sét nổ “đoàng” một cái thổng thiết trên đỉnh đầu. Tôi rụt người lại, nhanh chóng chạy ra khỏi bãi biển.

Tôi chạy rất nhanh, chạy đua với những hạt mưa. Trời đã khuya lắm rồi. Đường phố vắng hoe, hiu hắt dưới ánh đèn đường vàng vọt. Tôi chạy qua con ngõ nhỏ, đâm sầm vào một bóng người ở ngay phía trước cổng nhà.

- Á! – Tôi hét lên, đột nhiên bị siết chặt vào lồng ngực nóng hổi của một người đàn ông. Anh ta ôm chặt lấy thân hình lạnh cóng của tôi.

- Cà Rốt! – Giọng nói này nhẹ nhõm như vừa trút đi một tảng đá.

- Vương đại ca? – Tôi ngạc nhiên.

- Anh đây, Cà Rốt!

Vương đại ca càng siết mạnh thân người tôi hơn nữa, cơ hồ không chừa một kẽ hở. Mặt anh vùi chặt vào gáy tôi. Bàn tay nóng hổi dán trên lưng, anh xoa khắp người tôi như muốn sưởi ấm. Sau đó anh đỡ đầu tôi ra phía sau, cuống quýt tìm đôi môi, hôn xuống.

Vương đại ca hôn một cách đầy gấp gáp và mãnh liệt. Lưỡi anh chẳng hề báo trước xộc vào trong miệng tôi, quấn lấy lưỡi tôi, mút mạnh. Tôi chưa bao giờ có một trải nghiệm nào giống như thế, như thế tôi đang bị chiếm giữ, bị cướp đoạt và tàn phá. Tôi chỉ biết bám chặt lấy hai vai của Vương đại ca, cả thân người ngửa ra phía sau, mắt nhắm chặt để tránh mưa và đôi môi mở lớn để tiếp nhận nụ hôn của anh.

Cũng đột ngột như lúc hôn xuống, anh dứt khỏi môi tôi, bế bổng tôi lên, đá văng cánh cửa nhà trọ, đặt tôi xuống cái ghế sofa duy nhất trong phòng khách. Anh nằm đè lên trên, những ngón tay nhanh nhẹn mà dịu dàng vén mớ tóc ướt đầm nước mưa ra khỏi trán. Bốn mắt nhìn nhau, dù sự thực là trong nhà tối thui như hũ nút, nhưng tôi biết anh đang nhìn tôi, bằng một ánh mắt yêu thương vô hạn. Đây chắc chắn không phải là ánh mắt của một người anh trai dành cho một cô em gái mà tôi vẫn vô tâm nhắm mắt bao lâu nay. Ánh mắt anh từ từ rơi trên cánh môi sưng mọng vì bị hôn của tôi, rồi anh nhẹ nhàng cúi xuống, lần này thì thật nhẹ nhàng, ngậm lấy và hôn khe khẽ. Tay anh luồn vào trong áo, xoa mạnh lên ngực tôi. Tôi chết điếng người.

Cơ thể run lên. Tất cả gọi cho tôi liên tưởng tới lần đầu tiên được mẹ cho ăn cơm rượu. Lạ lắm và đầy phấn khích. Hương vị cay và ngọt đánh úp mọi giác quan khiến tôi bất giác thét ầm lên làm mẹ tưởng tôi không ăn được cơm rượu. Nhưng cuối cùng, tôi đã ngốn ngấu hết một chén đầy mà vẫn còn đòi ăn thêm nữa. Kết quả đó là lần đầu tiên tôi bị say rượu, cả người đỏ như con tôm luộc, lưỡi tưởng như khè luôn ra lửa. Về sau này, cứ thức uống nào trên 15% nồng độ cồn đều khiến tôi như bị nhập hóa.

Tay Vương chẳng biết từ lúc nào đã lướt xuống phía dưới, trượt vào giữa hai chân và... tôi bất giác thét ầm lên.

Tắm rửa sạch sẽ, gột đi hết cát bắn tha về từ bãi biển, uống một ly trà gừng mật ong nóng do chính tay Vương đại ca pha, lúc này tôi đang ngồi thoải mái và khô ráo trên giường ngủ – cũng giống như ghế sofa, đây là chiếc giường ngủ duy nhất trong nhà. Vương đại ca vẫn đang kỳ cọ trong nhà tắm, vừa tắm vừa ngâm nga một giai điệu gì đấy. Nghe kỹ, hóa ra anh chàng đang hát nhạc chế: “Từ ngày có anh về, nhà mình toàn tiếng chửi thề...”. Tôi cảm thấy rất buồn cười.

Tắm xong, Vương quần khăn tắm lệt xệt đi ra ngoài, lau tóc qua loa bằng khăn bông của tôi rồi sau đấy vén một bên chăn, nhảy tót lên giường và giờ giọng Chí Phèo:

- Anh không ngủ sofa đâu đấy.

Tôi cầu nhàu:

- Sao anh không mặc quần áo vào?

- Em muốn anh mặc đồ ướt đi ngủ à, Cà Rốt!

- Sao trông anh dạo này gầy thế? Nhìn mặt hốc hác cứ như một ông già vậy?

- Em lúc nào cũng lăm câu hỏi vì sao. Gầy chẳng phải tốt ư? Giờ anh ra đường ối thẳng đàn ông nó nhìn.

- Phụ nữ chứ! – Tôi sửa lại.

- Không, chúng nó nhìn ghen tị ấy mà. – Vương cười vẻ tự mãn: – Phụ nữ thì vốn trước đây đã nhìn sẵn rồi.

Tôi bật cười, miệng “xi” một cái, nằm quay lưng lại không thèm để ý đến Vương đại ca. Anh áp sát từ phía sau, vòng tay ôm ngang eo tôi. Hơi thở anh phả trên cổ nóng hổi.

- Từ khi em đi, không hiểu sao anh ăn không ngon, ngủ không yên.

- Xạo quá! Anh chẳng phải đã có Mai bốc lửa tối ngày kè kè bên cạnh chăm sóc từng li từng tí còn gì.

- Anh đã giải thích với em, lúc em gọi điện anh đang họp với đối tác, điện thoại để ở phòng làm việc bị Phương Mai tự tiện bốc nghe rồi còn gì.

- Vậy tại sao lúc trước anh không đuổi việc Mai bốc lửa?

- Chuyện này... mà em đừng gọi Mai bốc lửa bốc liếc gì đó nữa có được không? Anh có thấy cô ta bốc lửa chỗ nào đâu?

- Cô ấy không bốc thì ai bốc?

Wong dụi dụi vào vai tôi:

- Có! Có người thích mặc quần jeans rách te tua, áo Mickey rộng thùng thình giấu thân hình bốc lửa.

Tôi nhích ra xa, hừ một cái:

- Anh đừng có đánh trống lảng!

- Đâu dám! Anh kể với em ngay đây mà. Anh hỏi em, khi em chơi cờ mà gặp phải đối thủ rất khôn ngoan thì em sẽ làm gì?

- Giương đông kích tây, tung hỏa mù để đối thủ sa vào ý đồ của mình.

- Chính thế! Vụ đấu thầu chính là đòn tung hỏa mù của anh. Anh đã dàn dựng để Phương Mai tiết lộ giá dự thầu của bên mình cho phía công ty của Tùng.

- Tại sao anh lại làm như vậy? Gói thầu này rất quan trọng với công ty mình cơ mà.

Wong áp ứng:

- Ý đồ của anh không nằm ở gói thầu này mà là... em. Anh muốn hy sinh gói thầu để có thêm cơ hội với em. Nếu công ty của Tùng thắng thầu, hẳn ta sẽ phải phân đi ít nhất là hai năm. Trong hai năm đó, anh sẽ... với em... em hiểu mà...

Tôi hừ mạnh hơn nữa:

- Hóa ra anh thật gian xảo. Anh đã mua chuộc Mai bốc lửa à?

- Anh cam kết với Mai là nếu cô ấy giúp anh, anh sẽ bảo vệ danh dự cho cô ấy, không để cô ấy phải chịu bất cứ điều tiếng nào. Nhưng người tính không bằng trời tính. Em lại đi theo Tùng tới đây. Thực ra, trước đó, trong buổi tiệc ở khách sạn, anh đã bắt gặp em và Tùng... hôn nhau. Anh chưa bao giờ hụt hẫng đến thế. Giống như câu chuyện trái xoài mà anh đã kể cho em nghe ấy! Trong một lúc, anh mất tất cả, cả em, cả một hợp đồng vốn đã nắm chắc trong lòng bàn tay. Tuy nhiên những ngày qua, anh không cảm thấy hối hận vì nước cờ của mình mà chỉ thấy hối tiếc. Không một giây một phút nào anh ngừng lăm bầm hai chữ “giả như”. Giả như anh thổ lộ với em sớm hơn thì có lẽ anh đã không để mất em vào tay một gã đàn ông khác. Em đi rồi, không một tin nhắn hay một cuộc điện thoại hồi âm. Anh nghĩ thế là hết. Anh lại nghĩ, biết đâu Tùng mới chính là người mang lại hạnh phúc cho em, chứ không phải là anh như anh vẫn lầm tưởng. Nhưng khi biết em đã gọi điện thoại cho anh, rồi sau đó lại không nghe máy, anh sợ. Anh bèn điên cuồng chạy tới đây tìm em.

- Làm sao anh biết được em ở đây?

- Cà Rốt! Sao em không nghĩ là anh đã từng đến đây rất nhiều lần, và cứ đứng mãi ở ngoài kia trong lúc em đang ngủ?

Sống mũi cay cay, tôi không biết phải nói gì. Một lát, tôi quay người lại, tha thiết nhìn anh và nói:

- Vương đại ca. Anh rất yêu em ư?

- Rất yêu!

- Từ bao giờ?

- Từ lần đầu tiên gặp em trong văn phòng khoa Tài chính. Em ngồi thong dong bên bàn cờ tướng, cổ tay trắng nõn nhắc quân cờ trông dịu dàng như một tiểu thư con nhà. Sau đó, đôi thủ đi sai một nước, em vỗ bàn cái “đét”, cười ngoác đến mang tai và rung đùi đầy khoái chí. Tiểu thư khuê các biến thành một tiểu yêu tinh quái. Bùm! Thế là anh coi như xong!

- Vương đại ca, em nợ anh rất nhiều.

- Em đừng nói vậy!

- Không, em nói thật đấy! – Tôi áp tay lên má anh. Má anh ươn ướt. Anh khóc đấy ư, Vương? – Em không thể tưởng tượng được mình sẽ sống ra sao nếu như không có anh bên cạnh. Nhưng trái tim của em, nó đầy sẹo ở bên trong. Nó đã nguội lạnh từ năm em mười lăm tuổi. Em nghĩ mình sẽ không thể yêu một người nào đó. Đừng, đừng nói gì cả. Em rất thích, rất thích anh. Thật đấy! Nhưng em sẽ không thể yêu anh như những cô gái khác yêu anh, như... Phuong Mai chẳng hạn. Điều đó là bất công đối với anh.

Nói xong, tôi không kìm được bật khóc. Vương đại ca nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng. Tối hôm đó, chúng tôi đã kề sát vào nhau mà ngủ, chẳng có một chút ý niệm dục vọng nào, chỉ tựa như hai tâm hồn cô đơn cần sưởi ấm trong đêm mưa lạnh lẽo.

Hết chương 13

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Quên Dưới Giàn Thiên Lý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Chẳng biết mưa đã tạnh từ lúc nào. Chỉ biết buổi sáng sau một đêm mưa, trời bỗng nhiên đẹp đến bất ngờ. Nắng mới màu vàng chanh lấp lánh ngoài rèm cửa. Cây ngọc lan trước thềm vẫn khoác tấm áo sương nước từ cơn mưa đêm qua, lá cây như vừa được gột rửa, ánh lên màu xanh nõn nà đáng yêu. Trên nền đất ẩm ướt, vô số hạt mầm của một loại cỏ không tên nhú lên lá chồi biêng biếc. Tôi đứng đằng sau tấm rèm màu cà phê, im lặng nhìn ra khung cảnh hiền hòa tươi đẹp phía bên ngoài.

Trên giường, Vương đại ca vẫn ngủ say, cả người quấn chặt chăn chỉ thò mỗi cái đầu ra ngoài. Trông anh vẫn chẳng khác gì một con sâu khổng lồ. Tò mò, tôi mở hé tấm rèm ra cho ánh sáng tràn vào phòng, sau đó bước lại gần chỗ Vương, cúi xuống ngắm khuôn mặt đang say ngủ của anh. Rõ ràng Vương đại ca đã gầy hẳn đi, các đường nét trên gương mặt trở nên góc cạnh, trông lại có vẻ đẹp trai hơn trước. Chúng tôi đã ngủ chung phòng hai lần. Lần đầu tiên, tôi nâng cao cảnh giác như thể mình là một con cừu con bị nhốt chung chuồng với một con sói già. Còn lần này, mặc dù chung chăn chung giường, nhưng lại cảm thấy bình thản, yên tâm như đang ở cùng chỗ với một người thân trong gia đình.

Đang ngắm Vương đến mê mải thì cửa nhà bị gõ dồn dập. Tôi ra mở cửa. Chưa kịp chào hỏi gì, vị khách không mời mà đến lúc sáng sớm, người phụ nữ trung niên sang trọng đang đứng trước cửa đã vung tay tặng lên mặt tôi một cái tát trời giáng. Vị tanh của máu nồng lên trong khoang miệng. Tôi ôm mặt bên má bỏng rát, ngờ ngác không hiểu vì sao mình bị đánh.

Vương từ trong nhà chạy tới ôm tôi giấu ra sau lưng, phần nỗ quát tháo ầm ĩ. Tôi ngăn anh lại. Tôi nhận ra quý bà trung niên đến tìm tôi kia chính là mẹ Tùng.

Hành lang bệnh viện hẹp mà dài hun hút. Khu điều trị VIP nên mọi thứ trông sạch sẽ và chín chu như trong khách sạn, chỉ có mùi thuốc sát trùng lẫn quất ở mọi góc ngách là không hề thay đổi. Tùng đang nằm trong phòng hồi sức sau ca phẫu thuật dài, vẫn chưa được chuyển sang phòng bệnh bình thường. Tối hôm qua, anh đã đi tìm tôi. Người ta nói thấy tôi đi về hướng công trường. Anh tưởng thật, đi vào khu vực đang xây dựng để tìm và cuối cùng bị một dàn giáo đổ ập vào người.

Tai nạn rất nghiêm trọng. Nếu là người mẹ khác, như mẹ tôi mà gặp tình huống này chẳng hạn, hẳn bà đã khóc đến ngất xỉu. Trái lại, mẹ Tùng trông vẫn lạnh lùng, bình tĩnh. Bà ta quay sang tôi với nét mặt vô cảm:

- Tôi có chuyện muốn nói với riêng cô.

Tôi theo bà vào một căn phòng trống. Bên má trái đỏ tấy vẫn âm ỉ đau.

Mẹ Tùng mở đầu bằng một câu hỏi:

- Người đàn ông kia là gì của cô?

- Đó là một người bạn của cháu.

- Bạn kiểu gì? Mà thôi, tôi cũng không cần quan tâm xem anh ta là gì của cô. Dù có là gì đi chăng nữa, cô cũng phải bảo anh ta đi đi.

- Cháu...

Giọng bà đầy nghiêm khắc:

- Vì cô mà con tôi mới bị như vậy? Cô có hài lòng không? Tôi vốn định tống cổ cô đi khỏi đây, nhưng bây giờ tôi đã suy nghĩ lại rồi. Cô phải chịu trách nhiệm cho những gì mình đã gây ra.

Tôi ưỡn thẳng ngực lên:

- Kể cả bác không cho, cháu cũng nhất định ở lại chăm sóc anh Tùng. Nhưng cháu cũng có một điều cần nói với bác. Thứ lỗi nếu cháu nói hỗn, nhưng bác có biết vấn đề của mình là gì không? Vấn đề của bác là bác luôn muốn áp đặt tất cả mọi thứ lên người khác.

Tôi tiến Vương ra sân bay. Chúng tôi im lặng trên suốt chặng đường đi. Chẳng ai biết nói gì trong hoàn cảnh này. Cuộc sống của chúng ta lúc nào cũng đầy áp bức bao là biển cô. Chúng như dòng nước siết cuốn ta đi, không cho phép ta dừng lại hay lựa chọn. Ta chỉ có thể buông trôi theo dòng nước ấy. Nó đưa ta đi tới đâu? Một khu vườn sum suê cây trái hay một sa mạc hoang vu cằn cỗi? Không ai biết được! Ta chỉ có thể khóc hoặc cười mà không thể không chấp nhận mọi sự đã an bài.

- Cà Rốt, – Vương đứng trước cửa phòng soát vé, nung nấu nhìn tôi: – Anh nhắc lại đó không phải là lỗi của em. Em không phải ân hận hay trả giá gì hết!

Tôi mỉm cười:

- Em biết. Đó là lựa chọn của em, của chính em mà thôi.

Wương cười buồn:

- Cuối cùng, anh cũng thua anh ta. Trước hay sau, đều là thua. Cà Rốt, chúc em vui với lựa chọn của em.

Sau đó, Vương quay người đi vào phía trong.

Tôi đứng ngẩn ở đó nhìn theo bóng lưng anh đang đi xa dần, lần quất vào giữa những bóng hành khách xa lạ trong sân bay. Lòng tôi buồn mênh mang. Tôi có cảm giác mãnh liệt rằng kể từ đây, khoảng cách giữa hai chúng tôi sẽ mỗi ngày một xa, có lẽ ngày gặp lại, mọi thứ đã hoàn toàn đổi khác. Tôi không kim lòng, gọi lớn:

- Anh Vương!

- Anh Vương!

- Vương đại ca!

Wương đại ca xoay đầu lại, nhìn tôi với nỗi mong chờ. Tôi vẫy vẫy tay, hét to:

- Hãy trồng một cây xoài khác nhé!

- Anh sẽ! – Ánh mắt anh đầy vẻ thất vọng.

Tiếng loa thông báo chuyến bay chuẩn bị cất cánh. Bóng dáng Vương đã mất hút từ lâu nhưng tôi vẫn đứng nguyên một chỗ không nhúc nhích. Phía bên ngực trái, nơi ấy trái tim nhần nhần đau đang đập từng nhịp, từng nhịp, chậm chạp và mỗi một.

Hiện tại, mỗi ngày của tôi trôi qua theo một lịch trình giống hệt nhau. Bệnh viện – nhà rồi lại nhà – bệnh viện... Tùng đã được chuyển tới bệnh viện tốt nhất, nằm trong phòng bệnh tốt nhất với những máy móc tối tân nhất. Tôi dành phần lớn thời gian ngồi bên giường bệnh, đọc sách cho anh, mở nhạc cho anh và kể cho anh nghe những chuyện đang diễn ra bên ngoài thế giới.

Mẹ Tùng ngày nào cũng tới. Khuôn mặt bà vẫn lạnh lùng và nghiêm khắc như cũ, nhưng tôi nghĩ bà cũng đang héo mòn đi từng ngày vì bệnh tình của đứa con trai duy nhất chẳng hề có lấy một chút biến chuyển. Có một đôi lần, chúng tôi đã nói với nhau dăm ba câu hỏi thăm. Cũng có một lần bà buột miệng kể về Tùng hồi bé, về kỷ niệm anh đã từng đi lạc khi cùng bà đến ăn tân gia ở nhà một người bà con. Kể từ lần đó, bà luôn đặt Tùng dưới tầm mắt của mình, theo dõi từng bước kể từ lúc anh lớn lên, trưởng thành rồi ra ngoài xã hội. Có thể nói, bà đã đặt tất cả niềm hy vọng của cuộc đời bà lên cuộc đời của người con trai duy nhất này.

Giữa tôi và mẹ Tùng phát triển một mối quan hệ kỳ lạ. Tôi biết bà hận tôi đến tận xương tủy, nhưng đồng thời, bà cũng đang dựa vào tôi, cần sự an ủi từ một người cũng có quan hệ thân thiết với con trai bà.

Tùng tỉnh dậy sau khoảng thời gian hôn mê chừng nửa tháng. Lúc đó tôi đang đọc cho anh nghe một trích đoạn trong chương 14 của cuốn truyện dài “Hạt Hòa Bình”, một cuốn truyện viết về chiến tranh biên giới Tây Nam của một người trẻ mà tôi dự định sẽ dịch nó sang tiếng Anh lúc rảnh rỗi. Đọc vừa đúng đến dòng cuối cùng trong chương 14 thì những ngón tay của Tùng khẽ cựa quậy. Sau đó, mí mắt sưng húp của anh hấp háy mở ra.

Sau khi tỉnh dậy, Tùng phục hồi rất nhanh. Qua một thời gian làm trị liệu, anh đã có thể đi lại được loanh quanh trong phòng bệnh, dù vẫn phải dùng nạng hoặc nếu muốn đi dạo thì phải dùng xe lăn nhưng với một người hôn mê lâu ngày như anh thì đó quả là một kỳ tích. Bác sĩ cho xuất viện, anh được gia đình chuyển về một căn nhà ở ngoại ô để tiện cho việc nghỉ ngơi.

- Em có thích chỗ này không?

Tùng hỏi trong lúc tôi đang đẩy xe lăn cho anh đi dạo ngoài đồng cỏ cạnh nhà. Ngày sắp trôi qua như dòng chảy cho hoàng hôn buông xuống. Nơi chân trời phía Tây, mặt trời đỏ rực rỡ và những áng mây tím lộng lẫy đang vẽ lên cả một bức tranh thiên nhiên hùng vĩ đầy hàm súc.

- Nơi này thật tuyệt! Em nghĩ người ta có thể sống suốt đời ở một nơi như thế này.

Vừa trả lời, tôi vừa nhìn theo một cánh bướm đang rập rờn bay trên đồng cỏ. Nó là một con bướm tự do nhưng đơn độc, mãi miết hướng về chân trời phía Tây với khát khao được vươn tới những ảo ảnh rực rỡ. Nó đâu hề biết rằng, hoàng hôn lộng lẫy quá xa vời, và nó chỉ là một con bướm nhỏ, vĩnh viễn không thể rời khỏi vùng đồng cỏ này.

Tùng cười hiền:

- Nếu như vậy thì chúng ta có thể ở đây đến suốt đời.

Hết chương 14

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Quên Dưới Giàn Thiên Lý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Tùng chầm đèn pha lê tỏa ánh sáng lộng lẫy từ những cột đèn dựng rải rác trong khu vườn thơ mộng. Mùi thơm của rượu vang, của những khay thức ăn bài trí đẹp mắt sức hút trong không khí, hòa lẫn với hương thơm của hoa cỏ và những giò lan rừng treo khắp nơi trong khuôn viên khu tiệc ngoài trời.

Bên ngoài, khách tham dự tấp nập qua lại, khoác lên mình những bộ cánh sang trọng và vẻ ngoài thanh lịch. Bên trong phòng chờ, tôi đang bận rộn chỉnh lại chiếc cravat trên bộ vest hoàn hảo của Tùng bằng một nỗ lực vô vọng.

- Í ẹ, tiêu rồi! Giờ trông nó càng xộc xệch hơn rồi thì phải. – Tôi lo lắng.

- Như vậy là đã tiến bộ hơn rồi. - Tùng lúc nào cũng đối xử đầy độ lượng với tôi.

Giang lùn từ bên ngoài thò đầu vào:

- Ê hai người, giờ G đã điểm rồi đấy. Tất cả chỉ còn đợi hai người nữa thôi.

- Anh sẵn sàng chưa?

- Em sẵn sàng chưa?

Hai chúng tôi nhìn nhau, cùng mỉm cười. Hai năm qua, anh và tôi vẫn luôn ở bên nhau như thế này bất kể mọi hoàn cảnh. Giữa chúng tôi đã hình thành một sự ăn ý khó diễn tả bằng lời. Tùng khụy tay ra, tôi mỉm cười khoác tay anh, sóng vai nhau bước ra ngoài.

Ngày hôm nay là một ngày có ý nghĩa vô cùng quan trọng, đối với Tùng cũng như đối với cả tôi nữa. Sau này, mỗi khi mọi người có dịp tụ tập chung với nhau (mà chúng tôi rất hay tụ tập chung lại một chỗ kiểu như thế), thường thường sẽ luôn có một ai đó, không người này thì là người khác nhắc lại sự kiện của ngày hôm nay, và bao giờ họ cũng phải thêm một câu:

- Cảnh tượng khi đó giống y chang như trong phim ấy nhỉ.

Quả thực là y chang như trong phim

Các bạn có thể hình dung thế này: Một máy quay góc rộng từ trên cao thu hết vào trong khung hình quang cảnh bên dưới của một buổi lễ long trọng với sân khấu và đám đông chen giữa đèn hoa rực rỡ. Một máy quay cận cảnh zoom thẳng về phía bục phát biểu, từ từ bắt trọn khuôn mặt điển trai của Tùng vào giữa ống kính, chúng ta thấy anh hơi hướng mình về phía chiếc micro, cất tiếng chào mọi người:

- Kính chào quý vị quan khách, quý phóng viên và những người bạn thân thiết.

Tiếng vỗ tay nổi lên râm ran. Máy quay lia nhanh sang bên phải, nơi có rất nhiều phóng viên đang hăng say tác nghiệp trong ánh đèn flash loang loáng.

- Hôm nay, công ty đã có nhã ý tổ chức buổi tiệc này dành riêng cho tôi, với mục đích muốn công bố, hay nói đúng hơn là muốn chia sẻ với mọi người một tin rất đáng vui mừng.

Tùng vừa phát biểu vừa nhìn sang chỗ tôi, mỉm cười. Ánh mắt anh lấp lánh niềm vui.

- Tôi và cô Đỗ Quyên đây, hôm nay sẽ...

Đúng lúc ấy, phía cuối lối đi đối diện với sân khấu xuất hiện một bóng người. Mọi ánh mắt đang hướng lên trên sân khấu đồng loạt ngoái lại phía đằng sau. Máy quay lia một đường thẳng tắp theo hướng ánh mắt, bắt gặp một gương mặt đàn ông đang há miệng ra thở gấp, như thể anh ta vừa mới chạy thực mạng từ nơi nào đó về tới đây.

Và rồi, trong sự ngạc nhiên của tất cả những người tham dự, anh rải những bước chân dài, đi lướt qua giữa hai hàng quan khách để hướng lên phía sân khấu. Anh dừng lại trước mặt tôi, nhìn tôi như thể cả cái hội trường này không tồn tại, chỉ có tôi và anh đang đứng ở đây, giữa một khu vườn nồng nàn hương thơm và ánh sáng. Chỉ có tôi và Vương đại ca.

- Đỗ Quyên, anh biết là quá trễ nhưng anh vẫn muốn giành giật lấy cơ hội cuối cùng.

Vương kéo tay tôi:

- Đừng đồng ý lấy anh ta. Hãy đi với anh!

Tôi ngẩng đầu nhìn Vương. Và lần đầu tiên tôi nhìn thấy biểu hiện như thế trên gương mặt của một người đàn ông. Đó là một niềm tha thiết nồng nàn, một sự kiên định, một sức mạnh, một chân lý, hay cũng có thể là bất cứ điều gì, khiến trái tim bạn dù băng giá đến đâu cũng bắt gặp tan chảy thành nước. Tôi không biết bạn đã bao giờ nhìn thấy thứ ánh sáng tha thiết và kiên trì nào như thế trên gương mặt người bạn yêu hay chưa, nhưng nếu bạn cũng đã từng có chung một cảm giác giống như tôi, thì xin đừng bỏ lỡ nó. Bởi vì đó là người đàn ông mà nếu bạn bỏ lỡ, cả đời này bạn sẽ chẳng thể nào tìm lại được người thứ hai giống như vậy.

Trở lại hiện thực, tôi lắc đầu, ra hiệu cho Vương im lặng, sau đó kéo lui anh về phía sau. Tất cả khách tham dự đang vỗ tay như pháo rang. Nhạc chúc mừng chiến thắng nổi lên rộn rã. Pháo giấy và pháo sáng nổ ran trên sân khấu.

- Chuyện gì vừa xảy ra vậy?

Vương đại ca ngơ ngác. Hóa ra nãy giờ trong mắt anh chỉ có tôi, chẳng hề biết buổi tiệc vẫn diễn ra và Tùng vẫn đang phát biểu về lý do của buổi tiệc mừng ngày hôm nay. Tôi mặc kệ Vương, một mình bước lên sân khấu đứng cạnh chỗ Tùng.

Tùng ôm vai tôi:

- Xin giới thiệu với mọi người, đây là Đỗ Quyên, cô em gái thân thiết của tôi, người đã luôn động viên và trợ giúp tôi trong hai năm nay để tôi có thể hoàn thành thiết kế của công trình Công viên Thế kỷ vừa mới đoạt giải thưởng quốc tế vừa qua.

Rồi Tùng nhìn xuống chỗ Vương, giọng hài hước:

- Tôi biết có nhiều đối tác, bạn bè, đến cả người thân trong gia đình đều nghĩ rằng Đỗ Quyên là bạn gái lâu năm của tôi và thậm chí có tin đồn rằng hôm nay nhân tiện sẽ là tiệc cầu hôn của chúng tôi. Nhưng như mọi người thấy đây, cô ấy là con nuôi của mẹ tôi. Tôi chỉ có thể mua búp bê Barbie cho cô ấy, dẫn cô ấy đi ăn kem và đánh võ mĩu thằng con trai nào dám lăng văng bên cạnh cô ấy mà chưa có sự đồng ý của tôi. Đó là tất cả quyền lợi của một người anh, hân quý vị nào có em gái sẽ rất hiểu điều này.

Mọi người bật cười. Tùng vẫn nhìn Vương, tiếp tục:

- Tiện thể tôi cũng xin nói với đối tác cũ của tôi rằng: Nếu cậu muốn quen với em gái tôi thì, xin thứ lỗi, e rằng qua được cửa của tôi không phải là dễ đâu nhé!

Một lời cảnh báo trắng trợn. Như để phụ họa, tôi đứng bên cạnh le lưỡi với Vương đại ca. Người nào đó mặt đang nhăn tít, nhăn tít như khi ăn ớt, đột nhiên lại giãn ra và như một thẳng ngốc, anh chàng đó đứng tại chỗ cười khùng khục.

Hết chương 15.

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Quên Dưới Giàn Thiên Lý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Một ngày rảnh rỗi, tôi đến nhà Vương đại ca mà không báo trước với anh. Đúng là nhà của người làm ngành xây dựng có khác! Mới chỉ hơn hai năm,

anh đã đập cũ xây mới, tháo cái này, lắp cái kia làm thay đổi hoàn toàn diện mạo ngôi nhà. Trước kia nhà của Vương chỉ có một khoảng sân nhỏ đặt mấy chậu hoa cảnh chứ không có vườn, thì nay, anh đã đập bỏ cái garage, cải tạo nó thành một vườn cây xinh xắn. Ngay giữa khu vườn là một cây xoài đang lên xanh, trên những cành cây khẳng khiu mọc lên mướt mát bao nhiêu là lá non. Một đàn chim sâu lách rích gọi nhau qua kẻ lá. Tôi ngồi xuống chiếc xích đu gỗ ở góc vườn, chợt nhớ trước đây, khi Vương gọi điện cho tôi, anh nói rằng anh sẽ trồng một cây xoài khác. Lúc đó, tôi tự giải nghĩa rằng Vương đại ca sẽ tìm một cô gái khác để yêu, nhưng hóa ra không phải. Anh đã trồng một cây xoài thật.

Vương mang bia, lạc rang và đậu nành luộc xóc muối từ trong nhà bếp ra. Chúng tôi vừa ngồi uống bia, vừa ngắm cây xoài.

- Giới thiệu với em, đây là “người tình” của anh suốt thời gian qua. – Vương bước tới, vỗ vỗ vào gốc cây. – Người tình này chỉ uống nước và phân bón, tuy vậy cũng không dễ nuôi đâu. Có một dạo người tình bị sâu đục bo-đi.

Tôi cười cười. Vương đại ca tiếp tục:

- Anh phải rình suốt mấy ngày mới khoét được kẻ thủ ác. Có một dạo nữa, người tình lại bị bệnh rụng lá, nhiều đến mức gần như trọc lóc. Lần đó, anh phải mời thợ vườn đến trị mới khỏi.

- Em không ngờ trồng xoài lại vất vả đến thế. Mà em thấy anh đâu có tay trồng cây đâu. Sống đã lay lắt thế, còn mong gì ra hoa, đậu quả. Thôi, trồng lấy bóng mát cũng được.

Vương đại ca gian giảo:

- Hay anh với em làm một vụ cá cược đi.

- Cá cái gì?

- Cá cái cây “người tình” này của anh. Anh nói cây này chắc chắn sẽ có quả.

- Em cá là không. Nếu anh thua cuộc thì sao?

- Anh thua, em muốn gì anh cũng ô kê hết. Còn nếu như em thua... khi cây xoài này ra quả, thì mình... thì mình... làm đám cưới!

Vương đại ca bản tính mưu mẹo tôi đã biết từ lâu. Nhưng lần này, tôi chắc hẳn anh sẽ thua bết nhè vì tôi cũng biết ranh ma ra thêm một điều kiện nữa là “mùa sau” cây xoài phải ra quả nếu không tôi sẽ thắng. Trồng cây xoài ấy còn non lắm, đến hai ba năm nữa chắc chỉ đã có quả nói gì tới mùa sau. Kể cả anh có mời thợ vườn giỏi nhất thì họ cũng bó tay chào thua thôi.

Thế nhưng tôi đã lầm. Chỉ đúng một tháng sau đó, Vương đại ca hớn hờ gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi đến nhà. Anh bịt mắt tôi dẫn vào trong vườn, bắt tôi phải hồi hộp mò mẫm đi một quãng, đến khi anh bỏ tay ra, nhìn cảnh tượng trước mắt, tôi... hết nói nổi.

Ngay chính giữa vườn là một cây xoài lúc liu những trái căng mọng. Chưa thấy một cây xoài nào sây trái như cái cây này. Dù chắc chắn nó không phải là cây “người tình” của Vương đại ca, nhưng việc vận chuyển một cây xoài khổng lồ như thế này để trồng thay thế vào cây xoài cũ cũng đã được coi là một nỗ lực đáng khâm phục. Tôi lắc đầu quầy quậy:

- Anh chơi ăn gian nhé. Kết quả này không tính, em cá với anh là cá trên cái cây xoài cũ, cái cây “người tình” của anh kia, chứ không phải là anh đi mua một cây xoài mới...

Vương đại ca chẳng thèm phản bác lại, trực tiếp chấm dứt chuỗi lời nhai của tôi bằng một nụ hôn dài. Khi anh dứt khỏi môi tôi, tôi tiếp tục phản ứng:

- Như thế là không công bằng, cầu hôn không có hiệu quả, ưm... ư...m...

Cả người tôi bị bẻ bồng lên. Vương đại ca đặt lưng tôi tựa lên thân cây xoài, tiếp tục nụ hôn ban nãy, và còn kéo dài ra mãi, ra mãi, cho đến khi tôi mệt nhoài, gục đầu lên vai anh thở hổn hển. Đợi hơi thở dịu lại, tôi hỏi anh:

- Nếu em không thể yêu anh hết 100% trái tim em như những người con gái khác, anh vẫn sẽ cưới em chứ?

- Chỉ cần em yêu anh 1% trái tim em là đủ. Anh sẽ cố gắng để tăng tỷ lệ lên mỗi ngày.

- Nếu khi vui em nhớ đến cậu ấy trước anh, khi buồn em cũng nhớ đến cậu ấy trước anh, ngay cả trong mơ em cũng mơ thấy cậu ấy trước anh, anh vẫn sẽ cưới em chứ?

- Chỉ cần em nhớ đến cậu ấy, anh sẽ cùng em nhớ cậu ấy. Có hai người nhớ đến mình, hẳn cậu ấy sẽ không còn cô đơn nữa.

- Em vẫn còn phải uống thuốc trầm cảm – Tôi ôm chặt lấy vai Vương. Anh vuốt nhẹ sống lưng tôi:

- Và em vẫn hay quên không uống thuốc phải không. Không sao, mình cưới nhau rồi, anh sẽ nhắc để em không dứt thuốc nữa.

- Anh Vương?

- Ủ, anh đây! Em còn lẩn tẩn điều gì nữa?

- Anh cưới em đi!

Mặc dù đã bàn bạc từ đầu và tôi đã nhắc đi nhắc lại là tôi muốn một “đám cưới xanh” theo xu hướng đơn giản, tiết kiệm nhưng cuối cùng, nó lại trở thành một trong những đám cưới phô phang nhất mà tôi từng tham dự. Thật đáng buồn là chỉ có duy nhất một mình tôi thấy thất vọng vì sự phô trương này, đến cả anh Tùng, người vẫn luôn đồng tình với tôi trên mọi phương diện lần này cũng thay đổi, góp phần khiến cho đám cưới phô phang hơn bao giờ hết bằng cách huy động một đội ngũ rước dâu gồm 10 chiếc xe mui trần trắng muốt. Tôi thực sự muốn đi độn thổ trên mặt trăng.

Mọi người cứ than cưới cheo mệ, phải lo lắng đủ thứ. Tôi chẳng cảm thấy thế. Đến sát ngày cưới, tôi vẫn lon ton ôm bàn cờ ra nhà văn hóa quận thi thử với các bô lão. Mọi chuyện đã có Vương đại ca lo hết. Ấy, các bạn đừng vội nói tôi vô tâm, ý lại này nọ... Tôi vốn đã đặt rất nhiều tâm tư cho đám cưới của mình, nhưng khi vừa đưa ra ý kiến rằng tiệc cưới sẽ tổ chức theo “concept” tiệc hóa trang zombie cùng nhiều ý tưởng tương tự như vậy thì cuối cùng, tôi là người bị gạt sang một bên, diễn viên chính mà chẳng khác gì khách mời, đứng đến ngày cưới mới được trưng dụng lên sân khấu.

Mà thôi, tôi cũng chẳng để bụng việc này. Vì dù sao kết quả cuối cùng cũng chỉ có một: đó là tôi về làm vợ Vương đại ca, trở thành bà chủ của căn nhà có một cây xoài to vật vờ, mỗi ngày trái chín rụng lộp bộp ăn không xuể, hại tôi lúc nào cũng phải nghĩ cách mang đi tặng mọi người.

Hết tuần trăng mật, bố mẹ tôi ghé thăm. Hai ông bà coi việc tổng khứ được tôi ra khỏi nhà là một thành công lớn, hân hoan trở về cuộc sống vợ chồng son trước kia nên bây giờ lúc nào cũng tươi cười như hoa. Bố mẹ tôi ngồi xem ảnh chụp trong đám cưới, chỉ trò chê ông này hỏi, bà này trang điểm lòe loẹt, thẳng kia bị chớp mắt... Xem chán, hai ông bà gạt gù bảo nhau:

- Đẳng nào cũng cưới nhau thế này, giá mà ngày trước xem mắt gặp nhau luôn có phải bây giờ đã có cháu bé rồi không!

Buổi tối, tôi tra khảo Vương đại ca:

- Bố mẹ em nói thế là có ý gì?

Vương đại ca tổng tục kể ra chuyện ngày xưa. Tôi chưa kịp “hừ” này “hừ” nọ thì anh quay sang tôi, hỏi:

- Ngày đó em nói là em ghét thẳng xem mắt với lại khẳng định “never means never and forever”. Anh hỏi thật, nếu như biết thẳng xem mắt đó là anh, em có bỏ trốn như vậy không?

Tôi mím mím môi, suy nghĩ thật nghiêm túc. Suy nghĩ một lát, tôi lắc đầu. Vương đại ca mừng như điên, thốt lên:

- Có thể chứ!

- Chứ bộ anh tưởng em không biết nghĩ cho thể diện của anh à!

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Quên Dưới Giàn Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Giang lùn gọi điện thoại cho tôi, dấm dúi hỏi:

- Ê, kể đi mày!

- Kể cái gì?

- Thì tuần trăng mật đó.

- Bọn tao có đi đâu đâu mà kể. Vương đại ca đang vất chân lên làm một dự án, lại còn đeo bông cái đám cưới nữa nên bây giờ đã bận lại càng bận thêm. Thế nên bọn tao quyết định không đi trăng mật nữa.

- Kể cả không đi trăng mật thì mày cũng có cái để kể mà?

- À, có. Vương đại ca nấu ăn ngon ra phết mày ạ. Ít ra là ngon hơn tao...

- Không, tao không cần biết nhà mày ăn uống thế nào, ý tao là cái chuyện ấy kia kia?

- Chuyện ấy là chuyện gì?

- Thì là cái chuyện động phòng ỷ.
- Bọn tao... chưa động phòng!

Giang lùn la oai oái:

- Èo, ềo, vợ chồng gì kỳ vậy? Không làm chuyện ấy thì cưới nhau làm cái gì?

Câu hỏi của Giang lùn không phải là không có lý. Tối đến gặp Vương đại ca, tôi nín áo anh:

- Anh Vương, bao giờ chúng ta động phòng?

Ai ngờ, Vương đại ca chẳng hé răng trả lời lấy một câu, mà trực tiếp bế thốc tôi lên giường.

Thì ra đấy chính là chuyện “động” phòng. Nếu Giang lùn có hỏi, tôi sẽ trả lời nó chuyện ấy cũng có gì là ghê gớm đâu, tóm lại cũng là một dạng vận động, nói chung là phải “động”. Chỉ có điều tôi không hiểu sao Vương lại không chịu động phòng sớm mà phải đợi đến khi tôi mở miệng mới thực hiện.

- Anh sợ em chưa kịp thích ứng. – Anh yêu thương vuốt tóc tôi.
- Chuyện đơn giản này thì có gì mà cần thích với chả ứng! – Tôi cuộn tẩm thân trần như nhộng trong chăn, lâu bâu đáp lời.
- Ồ, đối với em đây là chuyện đơn giản lắm sao? – Vương đại ca cười nham hiểm. Sau đó anh nhanh chóng lật người tôi lại, tiếp tục một chuỗi dày vò quần quýt khiến tôi đảo điên thần trí.

Sau khi kết hôn một thời gian ngắn, tôi mập ra đáng kể, ai cũng khen Vương khéo chăm vợ. Thực ra thời gian này anh bận tôi tắm mặt mũi, là tôi tự chăm sóc tốt cho bản thân mình chứ bộ. Chương trình học lấy bằng cử nhân ngành quản trị cũng đã kết thúc, tôi đã hoàn thành tám bằng đại học đang dở từ nhiều năm trước.

Hôm tôi ra tiệm chụp hình thẻ để nộp cho nhà trường, tình cờ lại gặp Mai bốc lửa. Cô ta đã chuyển sang công ty khác từ lâu lắm rồi, nghe đâu là do Vương giới thiệu. Nhìn thấy tôi, Mai đơn đả chào:

- Đỗ Quyên à, lâu quá không gặp, trông mập lên và xinh ra nhiều đấy!

Tôi gật đầu:

- Ai cũng khen tôi như vậy. Cảm ơn!
- Cô nói chuyện dễ thương quá! Anh Vương có khỏe không?
- Vì sao cô lại hỏi thăm chồng người khác? – Tôi không ngần ngại đáp luôn.

Phương Mai ngượng ngừng:

- Chuyện ngày trước, tôi xin lỗi. Hôm đó tới nhà của sếp Vương...

Tôi ngắt lời:

- Anh Vương nói hôm tôi gọi, anh ấy đang họp ở văn phòng!

Mai lắc đầu quầy quậy:

- Không. Tôi nói dối cô chuyện gì chứ riêng chuyện này... Tôi thề ngày hôm đó cô gọi, tôi đang ở phòng ngủ của anh Vương...

Buổi tối, tôi hằm hằm nhéo lưng lão chồng:

- Khai mau! Phương Mai tiết lộ cô ta đã từng ở trong căn phòng này nghe cú điện thoại em gọi. Tại sao anh lại nói dối là hai người ở văn phòng?

Wương lăm bằm

- Cái con nhỏ ông ọo đó. Đã hứa với mình là không tiết lộ rồi mà còn...
- Á à... Vậy là chuyện này có thật chứ gì. Anh còn có chuyện gì giấu tôi. Nói mau lên! Mau lên! – Tôi bù lu bù loa.

Wương hốt hoảng trấn an:

- Kể ra thì xấu hổ nên anh mới muốn giấu em. Từ khi em đi, anh chẳng thiết sống nữa, lao đầu vào uống rượu say bí tỉ tối ngày. Chắc đó là nguyên nhân khiến anh ốm một trận thừa sống thiếu chết. Cứ nghĩ đến cảnh em và Tùng đang vui vẻ bên nhau là anh lại khổ tâm sinh bệnh, có lúc mê man chẳng biết gì. Phương Mai chỉ thỉnh thoảng mới đến để đưa hồ sơ và báo cáo công việc thôi. Sau cái chuyện bịa đặt của cô ta, anh đã tổng cổ cô ta sang công ty

khác rồi còn gì. Anh không làm gì có lỗi với em hết. Ấy, sao em lại khóc? Anh đã hứa với bố mẹ là không bao giờ làm cho em khóc nữa cơ mà. Anh thề anh sẽ không giấu giếm em bất cứ điều gì nữa. Ngoan, nín đi!

Thực ra, lúc đó tôi khóc là vì Vương.

Giang vẫn hay nói tôi là một phụ nữ tốt phước vì chồng yêu tôi hơn tôi yêu anh ấy. Tôi thừa nhận điều đó. Thậm chí, tôi còn cảm thấy bất công cho anh vì nhiều lẽ. Trong trái tim tôi, Tuấn Anh vẫn giữ vị trí quan trọng nhất. Tôi luôn tiếc thương cậu như xót thương cho chính tuổi xuân thơ dại của mình. Nhưng tôi biết chắc chắn một điều rằng Vương mới là người đàn ông của cuộc đời, là người ôm chặt tôi vào lòng mỗi đêm, người đặt lên môi tôi một nụ hôn nồng nàn vào buổi sáng sớm, người gọi điện thoại lo lắng nhắc tôi nhớ uống thuốc sau bữa ăn trưa... Và sau này, người đàn ông đó sẽ là cha của những đứa con do tôi sinh ra. Đó là hạnh phúc. Là điểm tựa. Là sự an ủi.

- Nếu như em sinh con gái thì đặt tên là Thiên Thanh nhé!
- Con mới có hai tuần mà anh đã nghĩ đến chuyện đặt tên có sớm quá không. Và tại sao lại là Thiên Thanh?
- Thiên trong thiên lý. Thanh nghĩa là màu xanh. Tên của con có nghĩa là hoa thiên lý xanh.
- Nhưng mà nghe Thiên Thanh thì người ta sẽ liên tưởng tới bầu trời xanh, chẳng ai biết đó là giàn hoa thiên lý của anh đâu!
- Kệ, chỉ cần anh với em biết là đủ.
- Thế nếu lỡ em sinh con trai thì thế nào?
- Thì mình sẽ đặt tên con là Tuấn Anh, em nhé!

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Quên Dưới Giàn Thiên Lý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Câu chuyện lẽ ra đến đây là hết. Nhưng chúng ta hãy bớt chút thời gian quay trở lại buổi tiệc dạo nọ để nghe thêm một cuộc đối thoại nữa, của Tùng và một cô gái lạ mặt các bạn chưa từng gặp.

Hôm đó là một ngày quan trọng của Tùng và Đỗ Quyên, vì họ chuẩn bị công bố với quan khách và báo giới về thành tích ưu việt mà công trình Công viên Thế kỷ do Tùng thiết kế dựa trên ý tưởng của Đỗ Quyên đã đạt được. Tuy nhiên, có một vị lại nhầm tưởng đó là tiệc thông báo lễ đính hôn của hai người nên đã vội vàng vàng chạy đến, gây ra một vài xáo trộn nhỏ nhỏ và sau đó cướp luôn cô em gái nuôi của Tùng đi mất.

Buổi tối hôm đó, Tùng hoàn toàn cô đơn. Thực ra, có rất nhiều người đẹp muốn tới làm quen, nhưng anh không có một chút hứng thú nào với họ. Đỗ Quyên rời đi rồi, Tùng bung một ly rượu chất tìm chiếc ghế trống nơi góc vườn vắng ngồi uống. Đột nhiên, anh nghe có tiếng người hỏi:

– Tại sao anh lại trốn ở đây trong buổi tiệc của chính mình?

Đó là một phụ nữ tóc ngắn, dáng người nhỏ nhắn và ánh mắt thân thiện. Cô ta ngồi xuống cạnh anh một cách tự nhiên. Thấy anh không có ý trả lời, cô cũng không lấy làm phiền, nói tiếp.

– Vương và Cà Rốt đã đi rồi!

– Cô quen hai người bọn họ? – Tùng ngạc nhiên hỏi.

– Tôi quen họ, cả anh nữa.

– Nhưng tôi không biết cô.

– Điều đó không quan trọng. Tôi trông anh đầy tâm trạng. Hẳn anh đang cần một người bạn để chia sẻ, và đó là lí do tôi xuất hiện ở đây.

– Cô hiểu được tôi ư?

Người phụ nữ gật đầu. Tùng cười buồn:

– Nếu như cô biết Đỗ Quyên, hẳn cô cũng biết Tuấn Anh?

– Tôi biết!

– Tôi là người rất giống cậu ấy. Đó là lý do Đỗ Quyên quen tôi. Cô ấy từng nói, mỗi khi thấy tôi cười, cô ấy không thể kìm được ý nghĩ muốn đến gần tôi. Nó gần như là một nỗi ám ảnh, chứ không phải là tình cảm nam nữ.

– Tôi hiểu.

– Sau vụ tai nạn, cô ấy tình nguyện ở bên cạnh chăm sóc tôi như một người em gái. Nhưng chỉ như một người em thôi, không hơn không kém. Cô ấy kể cho tôi nghe về Tuấn Anh. Tôi đã rất buồn và thất vọng. Nhưng sau đó, tôi tự nhủ, dù tôi là một kẻ thể thần nhưng chỉ cần có thể làm cho cô ấy hạnh phúc thì cũng chẳng sao. Tôi cam lòng. Chỉ tiếc rằng, lúc đó trong lòng cô ấy đã có người khác. Tôi xuất hiện quá muộn màng.

– Ừm!

– Ngày xưa, có một cậu bé từng đi lạc tới khu phố của một cô búp bê Nga, nơi có một giàn hoa thiên lý tỏa bóng xanh tốt. Định mệnh đã cho họ gặp nhau từ thuở thiếu thời. Nhưng lúc đó, vì đi lạc đã lâu nên cậu bé cực kỳ mệt và buồn ngủ. Lẽ ra, cậu bé nên bắt chuyện, làm quen hoặc chơi cùng với cô bé nhưng do quá mệt, cậu bé đã ngủ thiếp đi dưới giàn thiên lý. Đến khi tỉnh dậy, thì cô bé đã bỏ đi đâu mất rồi.

– Cậu bé không nói với cô bé một lời nào?

– Không, cậu bé chỉ nhìn chăm chăm cô bé. Cô bé tưởng lầm cậu bé muốn ăn kẹo. Sau đó cô bé đã chia cho cậu bé một nửa cây kẹo.

– À, chuyện cây kẹo này thì tôi biết. Cô bé vốn có hai cây, một cây để cho Tuấn Anh, về sau, Tuấn Anh cho Vương ăn giúp mình hết cây kẹo đó. Còn một cây, cô ấy đã chia cho anh một nửa.

– Ừ. Sau này chúng tôi có lần đi xem phim chung với nhau. Cô ấy cũng mua cho Vương một ổ bánh mì, còn tôi, cô ấy lại chỉ chia cho một nửa. Tôi từng liên tưởng, Vương là một gã may mắn luôn được hưởng một cách trọn vẹn mọi thứ từ cô ấy, còn tôi, chỉ nhận được một nửa dở dang mà thôi.

– Có lẽ đó là số phận!

– Số phận? Tôi nghĩ cũng không phải. Nếu gọi là số phận, thì là tôi đã từng gặp cô ấy trước cơ mà.

– Vậy chúng tôi vẫn chưa gặp được cô gái thực sự của cuộc đời mình.

– Không. Cô ấy chính là cô gái của cuộc đời tôi, chỉ là, tôi đã không giành được cô ấy cho mình mà thôi. Giá mà trước đây, tôi đừng ngủ quên dưới giàn thiên lý.

– Nếu tôi viết câu chuyện của anh thành một câu chuyện hoàn chỉnh, anh có phiền không?

– Ồ không, cô cứ viết nó ra tùy thích. Nhưng nếu có thể, xin cô hãy đặt tên câu chuyện là “Ngủ quên dưới giàn thiên lý” giúp tôi.

– Được.

– Được.

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Quên Dưới Giàn Thiên Lý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.